

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

Ν° 42
ΟΚΤΩΒΡΙΣ '81
Τιμή δρχ. 20

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΟΙ ΒΟΒΙΑΛΙΒΤΕΣ

ΝΙΚΗΘΑΝ

ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΧΕΣ

Ο ΒΟΒΙΑΛΙΒΜΟΣ

ΠΟΤΕ

ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ ;

Παρόλο που ο εόδη τή μακρόσυρτη προεκλογική περίοδο ή νίκη του ΠΑΣΟΚ ήταν ή πύο πολυουζτημένη πρόβλεψη, από τή στιγμή που έγινε πραγματικότητα με τό έκλογικό απότέλεσμα τής 18 'Οκτώβρη, ή επίτυχία του ΠΑΣΟΚ έχει προκαλέσει πλήθος ερωτηματικά, συζητήσεις καί αναζητήσεις, δεξιά καί αριστερά.

Τό θέαμα τών ύπουργών τής Νέας Δημοκρατίας, που μέχρι χτές είχαν κωμική ή μούρη τους στή σκυπέρα τής εξουσίας, νά αρχίζουν τώ να συζητῆσις γιά τή "εξακρίβωση τών αιτίων τής ήττας στίς εκλογές" είναι από μόνο του άφοκτό γιά νά δημιουργήσι τήν αίσθηση ότι κάτι επέτέλουσ άλλαξε. Καί μέσα σ' αυτό τό κλίμα, όπου κυριαρχεί παντού, στό τύπο στά κόμματα, πλατείά στό κόσμο ή άτιμόσοφια ενός νέου ξεκινήματος, ή άτιμόσοφια του "γυρίζου με σελίδα", όλες οι προεκλογικές άναλύσεις, οι εκτιμήσεις καί οι προοπτικές ξαναπαίρνουν από τήν αρχή.

Ιδιαίτερα αυτό ισχύει γιά όλο τό φάσμα αριστερά του ΠΑΣΟΚ. Τόσο στή ρεφορμιστική όσο καί στήν επαναστατική αριστερά ή επίδραση του γενικότερου κλίματος εφόρους συνδύζεται με τήν πικρή γεύση τής περιθωριοποίησης που επισφράγισαν οι εκλογές. Τό αποτέλεσμα είναι έννα άφάνταστο κομπούζιο σύγχυσης, έννα ή υποχρεωτική αίσιοδοξία τών επίσημων κομματικών άνακοινώσεων που χαρακτηρίζουν τό "πρώτο βήμα προς τήν αλλαγή καί τόν σοσιαλισμό", συσβασίζει με μιά έντονη αίσθηση άδυναμίας άπέναντι στό θρίαμβο του ΠΑΣΟΚ.

Πού βρισκόμαστε λοιπόν; Σέ πέναντι εντύχιας γιά τώρα πιά άνοιγει ενά "μεταβατική περίοδος" πρῆ τήν "παγματική αλλαγή", τή "λαϊκή ή εξουσία", τό σοσιαλισμό; Η στή τάδε ταραχή άπεκλισίας, γιά τή μάχη πρῆ φάλλγγι, τό ΠΑΣΟΚ; Σίγουρα χραάζεται ενά πιά πύο ούσιαστική έκτίμηση τής κατάστασης.

Συμμαχία

Στίς κάλπες τής 18 'Οκτώβρη εκφόσ τής σαρκίτικῆς μάς πλατεία συμμαχία α πύο οικοδομήθηκε γύρω από τό ΠΑΣΟΚ καί τό πρόγραμμα του, άγκαλιάζοντας άστούς καί μικροαστούς καί κερδίζοντας τή ύποστήριξη τής εργατικής τάξης.

Η μεγάλη επίτυχία του ΠΑΣΟΚ βρίσκεται άκριβώς στό γεγονός ότι κατάφερε νά προτείνει πολιτικά έννα "κοινωνικό συμβόλαιο" στούς εταίρους ατῆς τής συμμαχίας, άξιοπολώντας ταυτόχρονα τήν κρίση εμπιστοσύνης τής άστικῆς τάξης άπέναντι στή Νέα Δημοκρατία σάν φουρά τής εκσυγχρονιστικής ξεδύρωσης τής καί τήν άνάγκη τών μεσοαστικών καί μικροαστικών στρωμάτων από τής συνέπειες ατῆς τής ξεδύρωσης. Τή στιγμή πού ή Νέα Δημοκρατία συγκέντρωνε άπάνω τής τής άμαρτίες τών άντιφάσεων που κουβαλάει ή προσπάθεια μεταρρύθμισης του ελληνικού κεφαλαισμού μέσα σέ συνθήκες κρίσης, τό ΠΑΣΟΚ ύπόσχεται τό ξεπέραςμα ατῶν τών άντιφάσεων προβάλλοντας τήν δημοκρατική εκδοχή του εκσυγχρονισμού σάν διεξόδο.

Εδώ βρίσκεται τό κλειδί τής νέας πολιτικής κατάστασης που δημιουργείται με τή νίκη του ΠΑΣΟΚ. Σέ μιά χώρα σάν τήν Ελλάδα με τό ιδιαίτερο κοινωνικό βάρος τών μικρομεσαίων, ή συμμαχία τής άστικῆς τάξης με τή μεσοστρώματα παίζει βασικό ρόλο γιά τή σταθερότητα του πολιτικού καθεστώτος. Η άποτυχία τής Νέας Δημοκρατίας είναι ότι, παρόλη τήν στανκτάθεση που είχε από αυτό τό στρώματα όταν ανέλαβε τήν εξουσία με τή μεταπολίτευση, δεν κατάφερε νά μετατρέψει ατῆν τήν στανκτάθεση σέ σταθερή συμμαχία. Τώρα τό ΠΑΣΟΚ παίρνει τή σκυτάλη ξεκινώντας με καλύτερες προποθέσεις γιά τήν άναένωση ατῆς τής συμμαχίας, αλλά τό άν θά πετύχει ή όχι ατῆ ή άναένωση είναι έννα άναχτό σκυπύημα. Όσοι πιστεύουν ότι με τό ΠΑΣΟΚ στήν εξουσία ό άρόμος του εκσυγχρονισμού είναι ατρωμένα με ροδόβενια ύποτιμούν τής άντιφάσεις ατῆς τής πορείας. Αλλά καί όσοι πιστεύουν μιά γνήγηση άπου γιά τήν "εργατική" ΠΑΣΟΚ, μπόρούν τήν άναένωση τής συμμαχίας με τήν άναένωση τής συμμαχίας.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ

ΚΙ' ΥΣΤΕΡΑ, ΛΕΕΙ, Ο ΑΝΤΡΕΑΣ ΘΑ ΖΗΤΗΣΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΙΤΤΕΡΑΝ ΝΑ ΕΓΓΥΘΕΙ ΤΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΗΣ ΠΕΣΙΝΕ, ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΜΕ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ.

Δημοκρατικός εκσυγχρονισμός

Κάθε μιά από τής πλευρές του προγράμματος του ΠΑΣΟΚ καί όλες μαζί στό σύνολο τους είναι προσρομωμένες στίς άπαιτήσεις του ελληνικού κεφαλαισμού. Τό πρώτο πρόγραμμα που χρειάζεται νά ξεκαθαρίσασ, δηλαδή, είναι ότι τή μέτρα που άρχισε πῆν νά παίρνει ή νέα κυβέρνηση ύπηρετούν με τό δικό τους τρόπο τήν άστική στρατηγική. * Στόν οικονομικό τομέα πρέπει νά δομε τήν "κοινωνικοποίηση" τήν "αυτοδιαχειρίση" καί τούς "παρσάγωγικούς" σάν "δημοκρατική εκδοχή του κρατικού παρεμβατισμού, τής επιβολής εισοδηματικής πολιτικής καί τής προώθησης τής στανκτεροποίησης στήν μικροπαρσάγγη. Σέ μιά περίοδο οικονομικής ύφεσης, όπου ύπάρχει πρόβλημα κινητοποίησης κεφαλαίων γιά επενδύσεις, με ταυτόχρονη καθήλωση του εργατικού κόστους καί άναδιάρθρωση τών τομεών με χαμηλή παραγωγικότητα (πάταξη του "υπερεμπορισμού", του "κατακερματισμού" ή πολιτική τής επέμβασης του κράτους, τής αυτοσυνκράτησης τών έργων ζωμένων, καί τής ύμωδικής προσπάθιας ατῶν μικροπαρσάγγων άποτελεί ζωτική άνάγκη γιά τήν άναγωνιστικότητα του ελληνικού κεφαλαισμού. Γι' αυτό άλλωστε καί οι κυβερνητικές προσπάθειες πρῆ ατῆ τήν κατεύθυνση δεν είναι καινούργια φαινόμενα. Ας θυμηθώμε τής κρατικοποίησις του Καραμανλή τή "σοσια-

λισμιά" του Παπαληγούρα καί τής ό μωδίκης καλλιέργειας που προώθει, χρόνια τώρα ή "Αγροτική Τράπεζα. * Στήν εξωτερική πολιτική ή γραμμή τών σκληρών διαπραγματεύσεων με τό ΝΑΤΟ καί τήν ΕΟΚ γιά τήν εξασφάλιση άνταλλαγμάτων, ή άναζητήση έρσιματών με τήν άνάπτυξη "ισό τιμων σχέσεων με όλες τής χώρες" καί ή προβολή του "κινδύνου από τή "Ανατολή" άποτελεί τήν πατριωτική εκδοχή τής Καραμανλικῆς διπλωματίας με τής γνωστές "άντιπρῆσεις" τής με τή άνοιγματῆς στα Βαλκάνια καέ τήν Μέση Ανατολή καί με τούς άναγωνισμούς τής άπέναντι στήν Τουρκία. Αλλωστε ό έξιος ό Παπανδρόου δεν διατόζει νά διακηρύξει ότι θά συνεχίσει τή θετικά στοιχεία που έγκαίνιασε ό σημερινός πρόεδρος τής Δημοκρατίας. * Στό επίπεδο τών μεταρρυθμίσεων στόν κρατικό μηχανισμό, ή πολιτική του "δημοκρατικού προγραμματισμού" έρχεται νά εκσυγχρονίσει τής άπαρχαιωμένες διαδικασίες πρόσβασης τών μικρο, αστικών στρωμάτων καί ένσωμάτωσης τών εκπροσώπων τής εργατικής τάξης καί τών άρρωτων. Άντί γιά τό παλαιοκομματικό ρουσφέτι καί τό συμβόλαιο ενγκάθων τύπου ΣΚΟΠ προβάλεται ή νομιμοποίηση τών "όμωδων πείσης", ή θεσμοθέτηση του "λόμπυ" μέσα από τόν διάλογο με τή τοπική αυτοδιοίκηση, τόν συνδικατο, τής επιστημονικής καί έπαγγελματικής άργωνόσεως. Με άλλα λόγια, τό πρόγραμμα γύρω από τό όποιο έχει οικοδομηθεί ή συμμαχία που ξεφυε τή νίκη του ΠΑΣΟΚ είναι προσρομωμένο στίς άνάγκες του κίραρχου εταίρου τής συμμαχίας. Αύτό έχει σημασία νά τό ξεκαθαρίσασ με γιά τή ό στανκτεροποιημένος τρόπος με τόν όποιον εξελίχτηκε τό ΠΑΣΟΚ από τό κέρδιμα μιάς σταθερής εκλογικής πελατείας μέσα στούς μικ-

ροαστούς μέχρι τήν κατάκτηση τής εμπιστοσύνης τών άστών έχει άδηγήσει πολλούς συντρόφους νά βλέπουν τό πρόγραμμα του ετερι σάν πρόγραμμα ρεφορμιστικού δρόμου γιά τό σοσιαλισμό είτε σάν πρόγραμμα ούτοπου καί μικροαστικού σοσιαλισμού. Καί στίς δύο αυτές περιπτώσεις ή έμφαση τής κριτικής άπέναντι στο ΠΑΣΟΚ πέφτει στόν άπραγματοποίηση χαρακτήρα του "σοσιαλισμού" του. Στήν πραγματικότητα, όμως, τό πρόβλημα δεν βρικόκει ενέκε. Τό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ δεν είναι καθόλου άπραγματοποίητο. Είναι έννα πρόγραμμα πού μπόρει νά άξιοποιηθεί από τήν άστική τάξη γιά τήν προώθηση τών επιλόγων τής καί τήν άγκίστρωση τών μεσοστρωμάτων σ' αυτές τής επιλογές. Βρισκόμαστε δηλαδή, μπροστά σέ μιά πολιτική πού θά προσπαθήσει νά τ σταθεροποιήσει τήν σημασία τής εκλογικής νίκης του ΠΑΣΟΚ προβάοντας τό στρατηγικό στόχους τών κεφαλαιστών (όπως έκανε καί ή πολιτική τής Ν.Δ.) αλλά μέσα από διαδοχικές πού εξασφαλίζουν τήν ύποστήριξη τών μικροαστών (πράγμα που δεν κατάφερε ή Ν.Δ.). Άλλες ατῆς ό διαπιστώσεις, δεν σημαίνουν ότι πρέπει νά δομε τήν πολιτική του ΠΑΣΟΚ σάν άπλή συνέχιση τής πολιτικής τής Ν.Δ. πού θά άναπαράγει τής άντιφάσεις τής με τόν ίδιο τρόπο. Τό γεγονός ότι ατῆ ή πολιτική προωθείται με τήν δημοκρατική εκδοχή τής παίζει ιδιαίτερο ρόλο, ιδιαίτερα άν πάρουμε ύπ' όψη ό τή ούσιαστική ατῆ τήν περσάμα γίνεται γιά πρώτη φορά στήν Ελλάδα, καμιά άπό τής κοινωνικές τάξεις, δεν έχει έμπειρίες από μιά τέτοια διαχείριση τής εξουσίας, πράγμα πού έχει ξεχωριστή σημασία στήν διαμόρφωση τών πολιτικών άντιφάσεων άπέναντι στήν κυβέρνηση τής άλλαγής γιά νά γίνουμε πύο συγκεκριμένοι:

Αντιφάσεις και όρια

Πού είναι τή όρια ατῆς τής προσπάθιας; Μέχρι πού βαθμό είναι δυνατό νά άγκιστρωθούν οι προσροδοκίες τών μικροαστών στίς επιλογές του ελληνικού κεφαλαισμού γιά τήν νά μανείν ες άμφισβήτηση ή προσρομωμένη τής πολιτικής του ΠΑΣΟΚ στίς άνάγκες τών κεφαλαιστών; Τό κλειδί γιά τήν άπάντηση σ' αυτά τό ερωτήματα βρικόκει στούς ρυθμούς με τούς όποιοις σταθεροποιούνται (οικονομικά, έδε ολογικά, πολιτικά) τή νέα μεσοστρώματα πού ένσωμάτουν από τήν προώθηση του άστικού εκσυγχρονισμού. Πρέπει με άλλα λόγια, νά ξεφύγουμε από τής άντιφάσεις πού εξισώνουν τής άνακατατάξεις μέσα στήν μικροαστική στρώματα με τήν καταστροφή τους. Οι μεταρρυθμίσεις πού θέλει ή άστική τάξη νά προωθήσει τό ΠΑΣΟΚ είναι άπόλυτα άναγωνιστικές μόνο άπέναντι στήν εργατική τάξη ενώ μέσα στούς μικροαστούς ύπάρχουν κομμάτια που μπόρούν νά βρουν διεξόδο μέσα άπ' ατῆ. Γι' ατῆ παραδείγμα ή επέκταση του κρατικού παρεμβατισμού καί ή άνάπτυξη "αυτοδιαχειρίσεως" καί "συνεταιριστικής" γρασοικρατίας προσφέρει προοπτικές κοινωνικής άναένωσης μέσα από νέες διαδικασίες σέ άντικατάσταση άλλων (π.χ. οι κορπεικροικροματικ δροστηριότητα). Καί άν άκόμα τό οικονομικό περιβάλλον γιά τέτοια άνοίγματα είναι μικρό, δεν πρέπει νά ύποτιμώμε τής έδεολογικές καί πολιτικές πιστεύσεις τους. Άντίστοιχα στή "έθνικα όνίματα" ή άντιλήψη γιά δόθεν άντι-

τήν διατήρηση τής κοινωνικής γαλήνης. Κανένας έθνικός κεφαλαισμός πύο περισσότερο έ ελληνικός-δέν έχει τήν άναση νά έλλίοσει έλεύθερα. Η ένωση τών άναγωνισμών (οι κοινωνικών, στρατιωτικών) είναι ατῆ τή πύο καθορίζει πύοσ θετικές ή άστικές ή διατήρηση καί ή ένίσχυση τής διαπραγματευτικής θέσης τώ κάθε επίδοξου "σκληρού" διαπραγματευτή. Καί σήμερα τό διεθνές παζάρι (είτε πρόκειται γιά τήν εξασφάλιση άγορών γιά έξαγωγές ή δανείων γιά επενδύσεις, είτε άνταλλαγμάτων από ισχυρούς συμμάχους) επιβάλλει πύο άστυρούς όρους. Τό ΠΑΣΟΚ μπόρει νά θέλει νά προχωρήσει τόν εκσυγχρονισμό του ελληνικού κεφαλαισμού με ρυθμούς πού νά επιτρέψουν τήν σταθεροποίηση τών συμμαχιών που σπνρίζουν ατῆ τή προσπάθεια, αλλά ή εκλογή τών ρυθμών δεν περνάει από τό χέρι του.

Και η εργατική τάξη;

Υπάρχουν δύο άκόμα σημεία πού πρέπει νά πάρουμε ύπ' όψη μας γιά τήν έκτίμηση τής πολιτικής κατάστασης μετά τήν εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ. Τό πρώτο σημείο άφορά τής σχέσης τής κυβέρνησης με τήν άστική τάξη. Οι διαπιστώσεις πού είχαμε κάνει γιά τόν άστικό χαρακτήρα τής πολιτικής τής νέας κυβέρνησης καί γιά τήν ευκαρία πού προσφέρει στή άστική τάξη γιά άναένωση τών συμφερότων της δεν πρέπει νά μας οδηγούν στό συμπέρασμα ότι δεν ύπάρχουν άντιφάσεις σ' ατῆς σχέσης. Γιατί όλες οι μερίδες τής άστικῆς τάξης δεν έννοούνται όμοιομορφα άπό τόν εκσυγχρονισμό, ούτε ύπάρχει όμορφία μεταξύ τους γιά τό πού θά πληρώσουν τής όποιοσδήποτε παρσάγγης πού άπαιτεί ή δημοκρατική διαχείριση τής προώθησης του προγράμματος. Οι βιομήχανοι πού έχουν στανκτερίσει νά άρμένουν άνεύχλητοι τήν άστική τάξη τής "έθνικῆς Τράπεζας" δεν θά χειροκροτήσουν όμοιομορφα τής όποιοσδήποτε προσπάθιας ενώ όρθολογικής άξιοποίησης τών επενδύσεων τών τραπεζικού συστήματος, έστω καί αν θά γίνονται με τό πύο άσκήρα κεφαλαιστικά κριτήρια άπο δέ τήν κότερη. Όπως ό Άνδρέαδης πού δεν έκτίμωσ τό νέο ρόλο πού ά νέθεσε στήν Εμπορική ό Καραμανλής, πύο προσφέρει ατῆ ή κατάσταση γιά τή καθήλωση τής εργατικής τάξης, ατῆ τό δεν άναίρει τό γεγονός ότι τό βάρος τών θεσμών πύο άπαιτεί ή εκσυγχρονιστική ξεδύρωση, έστω καί με τήν δημοκρατική εκδοχή τής, πέφτει στίς πλάτες τών εργατών. Δεν βρισκόμαστε, δηλαδή, στίς παρσάγγες μιάς περιόδου εύκολων παρσάγγων αλλά άντίθετα σέ περίοδο έντόνων πιέσεων πών στήν εργατική τάξη. Κάθε μέτρο "έξυγιανσης", "έξορθολογισμού", ή "νακρομίσθωσης" πού άν περνώ, έστω καί αν ξεκινάει με καθολική συναίνεση, θά κλωμάκει τής πιέσεις ατῆς. Έτσι, διαγράφεται μπροστά μας μιά περίοδος όπου βαθμιαία διάφορα κομματικά εργατικά τάξης θά τείνουν νά ξεκολλήσουν από τήν ούρα τής συμμαχίας πού νίκησε στίς 18 'Οκτώβρη, αλλά μέσα σέ συνθήκες πού δεν θά έννοούν πολιτικά ατῆ τήν άποδέσμευση. Όσο δύσκολη, άσκή καί βασανιστική καί άνεύγει, όμως, ατῆ ή διαδοχικά, θά άποτελεί τήν μύο δυνάμει πών στήν όποια μπόρει νά στρωχτεί μιά ατῆ ύπο άντιμετώπιση όλων τών άλλων άντιφάσεων του μπλόκου πού άνέδειξε τό ΠΑΣΟΚ στήν έξουσία.

Είναι καί σήμερα θά ύπάρξουν περιπτώσεις πού συγκεκριμένοι κεφαλαιστές δεν θά δεχτούν θετικές γιά τό γενικότερο συμφέρον τής τάξης τους. Καί βέβαια σέ τέτοιες στιγμές πύο κορυφώνεται τό τροπάριο, πύο πῆν ή καί άρχισι, γιά τήν ύπερσπίτηση τής δημοκρατικής κυβέρνησης από τής πιέσεις τής άλιγρχίας. Στίς διακυμάνσεις πού θά περνάει ή σταθερότητα τής συμμαχίας γύρω από τό ΠΑΣΟΚ, θά είναι καί αυτό έννας παράγοντας πού τό κατά πόσο θά λειτουργεί σάν τοπωτικό γιά τή λαϊκή συναίνεση ή όχι εξαρτάται από τής άντιφάσεις τής εργατικής τάξης. Πράγμα πού μας φέρνει τό δεύτερο σημείο. Η εργατική τάξη στήν συγκεκριμένη συγκυρία τής νίκης του ΠΑΣΟΚ βρέθηκε στήν ούρα τής συμμαχίας πού νίκησε, αλλά δεν βρικόκει μέσα σ' ατῆ. Η άνήμπορη πολιτική τής ρεφορμιστικής αριστεράς επέτρεψε στό ΠΑΣΟΚ νά καθήλωσει τήν εργατική τάξη σ' ατῆ τήν θέση καί άφήνει τή περιθώρια γιά τήν συνέχιση ατῆς τής κατάστασης. Η άπογύψωση μέσα από τής ήττες τών δικών τής άνάγων σέ συνδικαλισμό με τόν "άντιδεξιό" προσανατολισμό πύο ρεφορμιστικού προγράμματος πού τόσά χρόνια καλλιεργούνταν από ΚΚΕ έκανε τήν εργατική τάξη νά στραφεί στό ΠΑΣΟΚ με όλη τήν αγωνική έλεξη τής άμσης καί εύκολής λύσης. Ατῆ ή μαζική ύποστήριξη, όμως, δεν σημαίνει καί έννομωσ τής εργατικής τάξης ούτε στήν συμμαχία, ούτε πύο περισσότερο-τό δεύτερο κράτος. Η προοπτική τής ένταξης τής εργατικής τάξης στήν συμμαχία πύο οικοδόμησε τό ΠΑΣΟΚ, με ταυτόχρονη διεύθυνση του ρόλου του μικροαστικού στοιχείου καί άναγνώριση του δικού του πολιτικού ρόλου είναι ή προοπτική πού προβάλλει τόσο τό ΚΚΕ όσο καί τό ΚΚΕσ, έστω καί αν τήν βλέπουν νά προωθείται μέσα άν τήν βλέπουν νά προωθείται μέσα άν τήν διαφορετικούς δρόμους. Ό άμωσος κίνδυνος πού δημιουργείται άπ' ατῆ τήν στανή τής ρεφορμιστικής ρευστότητας δεν είναι ό κίνδυνος νά ένσωματωθεί ή εργατική τάξη, γιά τήν ούτε οι ρεφορμιστές έχουν τήν δύναμη νά επιβάλουν κάτι τέτοιο, ούτε τό ΠΑΣΟΚ κινείται σέ μιά τέτοια κατεύθυνση. Ο πραγματικός κίνδυνος είναι ότι τό ΠΑΣΟΚ θά άξιοποιήσει ατῆ τόν προσανατολισμό καί τήν έμπροσθ τών δύο ΚΚΕ γιά νά κερδίσει μόνιμα τήν εργατική τάξη στήν ούρα τής πολιτικής του. Παρά τής δυνατότητας, όμως, πύο προσφέρει ατῆ ή κατάσταση γιά τή καθήλωση τής εργατικής τάξης, ατῆ τό δεν άναίρει τό γεγονός ότι τό βάρος τών θεσμών πύο άπαιτεί ή εκσυγχρονιστική ξεδύρωση, έστω καί με τήν δημοκρατική εκδοχή τής, πέφτει στίς πλάτες τών εργατών. Δεν βρισκόμαστε, δηλαδή, στίς παρσάγγες μιάς περιόδου εύκολων παρσάγγων αλλά άντίθετα σέ περίοδο έντόνων πιέσεων πών στήν εργατική τάξη. Κάθε μέτρο "έξυγιανσης", "έξορθολογισμού", ή "νακρομίσθωσης" πού άν περνώ, έστω καί αν ξεκινάει με καθολική συναίνεση, θά κλωμάκει τής πιέσεις ατῆς. Έτσι, διαγράφεται μπροστά μας μιά περίοδος όπου βαθμιαία διάφορα κομματικά εργατικά τάξης θά τείνουν νά ξεκολλήσουν από τήν ούρα τής συμμαχίας πού νίκησε στίς 18 'Οκτώβρη, αλλά μέσα σέ συνθήκες πού δεν θά έννοούν πολιτικά ατῆ τήν άποδέσμευση. Όσο δύσκολη, άσκή καί βασανιστική καί άνεύγει, όμως, ατῆ ή διαδοχικά, θά άποτελεί τήν μύο δυνάμει πών στήν όποια μπόρει νά στρωχτεί μιά ατῆ ύπο άντιμετώπιση όλων τών άλλων άντιφάσεων του μπλόκου πού άνέδειξε τό ΠΑΣΟΚ στήν έξουσία. Κλείνοντας άκόμα τής πύοτες ή κτμήσεις γιά τήν νέα πολιτική κατάσταση, ατῆ πύο θέλωμε πύο άπ' όλα νά ύπογραμμίσουμε είναι ότι ή επαναστατική αριστερά καί μπόρει ναί πύο νά προχωρήσει σέ μιά άναγωγή πύο νά ξεπερνάει τή μακρολογική λογική του "ναί στή θετικά - όχι στή άρνητικά" χωρίς νά πέσει σέ ύποθετικές άπομωστίσεις του τύπου "Τί ΠΑΣΟΚ - Τί Νέα Δημοκρατία". Με μιά τέτοια προοπτική πιστεύουμε ότι θά χρειαστεί νά ξαναπιάσασ με ατῆ τό θέμα μετά τής πρώτης συζητήσεως πού έχουν ξεκινήσει στόν "χώρο".

Μετα τη νίκη του ΠΑΣΟΚ

ΤΙ ΜΕΛΛΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΙ" ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΚΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΠΑΣΟΚ

Στις 18 Οκτώβρη οι τυπικοί εκλογικοί στόχοι των κομμάτων της ρεφορμιστικής άριστερας δεν επιτεύχθηκαν. Το ΚΚΕ δεν πλησίασε καν το 17% που θα το καταξίωνε σαν ρυθμιστική πολιτική δύναμη, το ΚΚΕ ε.σ. δεν κατάρθωσε να βγάλει τον Κύρκο που θα μπορούσε να συνεχίσει να διατηρεί ζωντανή την αυταπάτη "του αναντικατάστατου ρόλου του ΚΚΕ ε.σ. στα πλαίσια της πλειοψηφίας της αλλαγής".

Για το ΚΚΕ τα αποτελέσματα δεν έχουν χαρακτήρα ήττας. Συγκρατώντας στα 11% την επιρροή του αναδεικνύεται σαν κόμμα που έχει την δυνατότητα συνεργασιών ή και "δημιουργικής αντιπαράθεσης" με το ΠΑΣΟΚ, σαν κόμμα που μπορεί αυτόνομα να προβάλλει στρατηγική και τακτικές επιλογές δίπλα στους δύο "μεγάλους" της κεντρικής πολιτικής σκηνής. Παράλληλα η κοινοβουλευτική εξαφάνιση του ΚΚΕ ε.σ. τελειώνει τον εσωτερικό πόλεμο" της ρεφορμιστικής άριστερας με αναφισβήτητο νικητή το ΚΚΕ. Ο συνδιασμός αυτών των δύο παραγόντων αποτελεί τήν βάση της αισιοδοξίας που ο Ριζοσπάστης και η ΚΕ προσπαθούν να περάσουν στα μέλη και στους οπαδούς του ΚΚΕ αφήνοντας στη λήθη τις γελοιότητες της προεκλογικής γραμμής. Αυτή όμως η "επιτυχία" βάζει μπροστά στο ΚΚΕ και την μερίδα του λέοντος από τα προβλήματα που παρουσιάζει η νέα κατάσταση. Το ΚΚΕ σήμερα πρέπει για λογαριασμό της ρεφορμιστικής άριστερας να βρει τρόπο να αποφύγει την επικάλυψη από το ΠΑΣΟΚ, να συγκροτήσει μία συγκεκριμένη τακτική απέναντί στην νέα κυβέρνηση, να προβάλλει μία "ρεαλιστική" στρατηγική για την ανάπτυξη της χώρας που να διατηρεί ταυτόχρονα το προσώπετό της "κομμουνιστικής πρότασης".

Για το ΚΚΕ ε.σ. το εκλογικό αποτέλεσμα ανοίγει την εποχή του γκρουπούσκουλου. Πριν από όλα το ΚΚΕ ε.σ. πρέπει να βρει απάντηση στο αν συνεχίζει ή όχι την "αυτόνομη ύπαρξη". Μία απάντηση που ίσως όχι άμεσα, δεν είναι καθόλου εύκολη άνωμασ στις συμπληγάδες του ΠΑΣΟΚ και του ΚΚΕ. Οι ως τώρα έπιλεγμένοι στόχοι και τακτικές καταρέουν μαζί με την εκλογική έδρα του Κύρκου, και το έρώτημα "ποιός αλήθεια είμαι εγώ και πού πάω" αναδύκνεται σε όλες του τις διαστάσεις.

Για την Επαναστατική Άριστερά αυτές οι αλλαγές δημιουργούν νέες ανάγκες συζήτησης για το ρεφορμισμό και την τακτική απέναντί του. Οι ως τώρα βάσεις της κριτικής, είτε πρόκειται για την "αγωνιστική πλειοδοσία" είτε για την εξάντληση της "αντιδεξιάς συνέπειας" είναι προφανώς ξεπερασμένες. Η διαφοροποίηση σε συνολική κοινωνική προοπτική και σε πρόγραμμα τικό επίπεδο είναι σήμερα στην επικαιρότητα.

ΚΚΕ : Με το κρατος του "σοσιαλισμού" για το "σοσιαλισμό του κρατους"

Το μετεκλογικό κράτος "σοσιαλισμού" του ΠΑΣΟΚ το ΚΚΕ δεν αντιμετώπιζει σοβαρά προβλήματα στην διτύπωση μιας συνολικής στρατηγικής για την ανάπτυξη της χώρας. Μέσα στις συνθήκες όπου το ΠΑΣΟΚ είναι υποχρεωμένο να βρει λύσεις στα ζητήματα της οικονομικής κρίσης και

να προωθήσει τον έκσυγχρονισμό της κοινωνικής και πολιτικής οργάνωσης του καπιταλισμού στην Ελλάδα, διατηρώντας όμως ταυτόχρονα την κοινωνική συμμαχία που τό έφερε στην εξουσία, το ΚΚΕ βρίσκεται μπροστά σε μία "ιστορική" ευκαιρία. Μπορεί όμως να προβάλλει βασικές πλευρες του προγράμματος του "σοσιαλισμού του κράτους", βασικές προτάσεις κριτικοκαπιταλιστικής διεξόδου από την κρίση, χωρίς να περιμένει ούτε τη "μεγάλη νύχτα της εφόδου" ούτε την είσοδο των ανατολικών" όπως τόσες φορές έχει, άδικα, κατηγορηθεί από τους εύρωκομμουνιστές. Πιο συγκεκριμένα:

Έχοντας από παλιά, με την γνωστή σταλινική δεξιολογία των σταδίων, άπωθήσει το έρωμα σοσιαλιστικά καθήκοντα για "αύριο" το ΚΚΕ προωθεί σήμερα το πρόγραμμα μιας πλατιάς "δημοκρατίας του λαού".

Πρόγραμμα που στο κοινωνικό πεδίο σημαίνει την επιδίωξη μιας συμμαχίας των εργατών-των αγροτών-των μεσοστρωμάτων αλλά και βασικών κομμάτων της άστικής τάξης, με στόχο την περιφημη "οικονομική ανάπτυξη" προς όφελος του λαού και του τόπου. Μία ανάπτυξη που κεντράρεται στην διαδικασία "περιορισμού της άσυδοσίας των μονοπωλείων" μέσα από το πέρασμα στο κράτος όλο και περισσότερων από βασικών τομέων της οικονομίας και της παραγωγής. Έτσι οι προτάσεις της πρώτης μετεκλογικής ολόμελειας της ΚΕ του ΚΚΕ προς το ΠΑΣΟΚ για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης, είναι: Κρατικός έλεγχος των τιμών-κερδών, κρατικές επενδύσεις στους βασικούς παραγωγικούς τομείς "νοικο

κύρεμα" των δημόσιων επιχειρήσεων

Πρόγραμμα που στο πολιτικό πεδίο σημαίνει έκσυγχρονισμό της πολιτικής οργάνωσης της κοινωνίας με την μετάθεση της έμφασης από τη καταστολή στη χειραγώγηση και τη

ένσωματωση των μαζών μέσα από την εξάντληση των δυνατοτήτων της πυραμίδας κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης -αυτοδιοίκησης-συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Έτσι στην ίδια άποψη η ΚΕ βάζει στην υπηρεσία της κυβέρνησης την έπιρροή της πάνω στο μαζικό κίνημα, "έκδημοκρατισμό" που μεταφράζεται στη δημιουργία του "νέου" συνδικαλισμού των συνεταιρισμών, της αυτοδιοίκησης Β' βαθμού, της κάθαρσης του κρατικού μηχανισμού. Βέβαια η άποψη αποφεύγει τη συγκεκριμένη διεκδίκηση δημοκρατικών έλευθεριών που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν από το κίνημα και σε άλλες κατευθύνσεις (πχ διάλυση των ΜΑΤ άσφυλισμός της άστυνομίας συνδικαλισμός στο στρατό κλπ).

Σε μία τέτοια κατεύθυνση το ΚΚΕ μπορεί να προχωρήσει τις προτάσεις του: Διαθέτει το έτοιμο μόντελο ξεπεράσματος της καθυστέρησης από χώρες του "γ' κόσμου" που με έπικεφαλής την Κούβα προχώρησαν στη κρατικοκαπιταλιστική ανάπτυξη στην ριζοσπαστική σχέση με την ΕΣΣΔ. Διαθέτει τις διεθνείς σχέσεις, που μοιάζουν σαν έθνικό κεφάλαιο στην υπηρεσία της κυβέρνησης, που θα μπορούσαν να στηρίξουν επενδύσεις, αγορές, τεχνολογία κλπ. Αυτά είναι και οι παράγοντες που προσδιορίζουν την ίδια έπιρροή "συνέπεια" του ΚΚΕ στην αντιαμερικανική, και την

άπαιτησή του για ταχύτερη πορεία προς την ουδετεροποίηση. Ένας αντιαμερικανισμός που θα χρησιμοποιηθεί με δύο έννοιες με στόχο την εξασφάλιση στηριγμάτων του ΚΚΕ σε δύο περιοχές. Προς τα "κάτω" προς τις μάζες, σαν ένδειξη συνέπιας αντιιμπεριαλισμού. Προς τα "πάνω", σε κόμματα της άστικής τάξης και των μεσοστρωμάτων σαν "άνοιγμα" με τό έπιχειρήματα ότι η ουδετεροποίηση μπορεί να εξασφαλίσει ταχύτερη ανάπτυξη.

Στη προώθηση μιας τέτοιας στρατηγικής το ΚΚΕ στηρίζεται σε ένα βασικό παράγοντα. Ότι σαν κόμμα είναι το μόνο που διαθέτει οργανωμένη έπιρροή -παρέμβαση στην εργατική τάξη. Αυτό τό χαρακτηριστικό, προδιαγράφει τη προσπάθεια του ΚΚΕ με στόχο την ανάπτυξη του σε δύο επίπεδα:

Απ' την μια να φανεί σαν η βασική οργανωμένη δύναμη του μαζικού κινήματος που στηριγμένη στα σωματεία, στούς δήμους, στούς συνεταιρισμούς δίνει με συνέπεια την μάχη για τό "βάθμα" της αλλαγής σε δύο κατευθύνσεις: Εξάλωση της δεξιάς και από τα κέντρα εξουσίας με την έδση των οικονομικών-κοινωνικών-πολιτικών προτασεών του. Απομάκρυνση της Ελλάδας από τό ΝΑΤΟ και τούς αμερικάνους, προς την ουδετεροποίηση και "τη φίλια με όλες τις χώρες στη βάση του κοινού όφελους".

Από την άλλη στή σχέση με το ΠΑΣΟΚ, τούς καπιταλιστές, και τα μεσοστρωμασάν τό κόμμα που μπορεί να πειθερχήσει τούς εργατες σε μία υπομονετική πορεία σταθεροποίησης των μέτρων διεξόδου από την κρίση, με αντάλλαγμα την δικιά του μεγαλύτερη συμμετοχή στη νέα ίσ οροπία.

Έτσι συνολικά το ΚΚΕ στην νέα περίοδο μπαίνει με αισιόδοξες προοπτικές. Διαθέτει μία στρατηγική που του έπιτρέπει να ίσορροπεί τις ανάγκες της έπιρροής του μέσα στο μαζικό κίνημα με τις ανάγκες άνοιγμάτων στούς καπιταλιστές και τό μεσοστρωμασάν που μπορούν να στηρίξουν σε ένα ρόλο υπέυθυνου συνεργάτη της σημερινής κυβέρνησης.

Όμως σ' αυτή την προοπτική τό ΚΚΕ δεν είναι χωρίς προβλήματα. Και αυτά κυρίως ξεκινάνε από την "αυτοδυναμία" που κέρδισε τό ΠΑΣΟΚ στις εκλογές και την μεγάλη του δυνατότητα να παίρνει πρωτοβουλίες που να έπικαλύπτουν τό ΚΚΕ ή να έπιβάλλει τις άποψεις του σαν "δημοκρατικές κατακτήσεις" μήν αφήνοντας περιθώρια αντιπολίτευσης από τό "άριστερά". Έτσι για τό ΚΚΕ τό κεντρικό πρόβλημα γίνεται η συγκεκριμένη τακτική που θα ακολουθήσει απέναντι στην κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Τό δίλημα είναι: Έμφαση στο "κριτικό ρόλο" με προβολή των διαφοροποιήσεων τόσο στα ζητήματα έσωτερικών αναδιάρθρωσης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής όσο και στο διεθνή προσανατολισμό, έπιλογή που περιέχει τόν κίνδυνο της άπομόνωσης. Η έμφαση στο ρόλο "στηριξης της δημοκρατίας", με προβολή της ανάγκης "αυτοσυγκέντρωσης και επαγρύπνησης" έπιλογή που περιέχει τόν κίνδυνο της έπικάλυψης από τό ΠΑΣΟΚ και τό δυσδιάκριτο ή διαίτερο χαρακτήρα σαν κόμμα. Προβλήματα που δεν έχουν άφηρημένα και θεωρητικό χαρακτήρα αλλά καθορίζουν άμεσα την πολιτική πρακτική όπως έγινε στο ζήτημα της αντίστασης όπως θα γίνει αύριο πολύ άξυμένα στα ζητήματα του συνδικαλισ-

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 81

Η πρώτη πρωτοβουλία της επαναστατικής αριστεράς στις νέες συνθήκες ή οι δυσκολίες της

βάση κάποιων συγκεκριμένων αιτημάτων αν αυτά δεν συνδέονται με ένα συνολικά διαφορετικό κοινωνικό δόγμα. Η Ε.Α έχει σήμερα ενάντια στις έκρυθμες λογικές καπιταλιστικής ανάπτυξης ενάντια στις κρατικοκαπιταλιστικές προτάσεις, να αναπτύξει μία αντικαπιταλιστική-σοσιαλιστική πάλη. Οι ανάγκες ανάπτυξης μίας επαναστατικής σοσιαλιστικής προβληματικής και προγράμματος, που στη προηγούμενη περίοδο εμφανίστηκαν μόνο σαν ανάγκες ιδεολογικής διαφοροποίησης, σήμερα θα καθορίσουν και την καθημερινή μας πολιτική δράση.

ΚΚΕ εσ: Για ένα ΠΑΣΟΚ με ανθρωπινό πρόσωπο

Πέρα από την κοινοβουλευτική εξαφάνιση και την ουρίκωση της επιρροής του ΚΚΕ εσ είναι σήμερα και ιδεολογικά και πολιτικά "ανοχύρωτη πόλις" μπροστά στο ΠΑΣΟΚικό δόσοορωτήρα. Είμαστε μπροστά στο παράδοξο φαινόμενο ενός κόμματος που εξαφανίζεται την στιγμή που οι πιο αισιόδοχοι προβλέψεις του για τις πολιτικές εξελίξεις υλοποιούνται. Το κόμμα που "έφαγε" από το προγράμμα του τη "δικτατορία του προλεταριάτου" έστω και σαν μακρινή και άφηρημένη προοπτική, το κόμμα που έκανε κέντρο της δράσης του τη διαφύλαξη της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας το κόμμα που στις προτάσεις του συμψιλώσε τις ανάγκες της καπιταλιστικής ανάπτυξης με τα συμφέροντα των εργατών, σήμερα είναι αδύνατο να βρει ιδεολογικό και πολιτικό "ζωτικό χώρο" ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ. Και πράγματι:

Το ΚΚΕ εσ έχοντας από παλιά ξεκαθαρίσει ότι ο έκρυθμος κοινω-νικος και πολιτικός πλάσιος του καπιταλισμού στην Ελλάδα είναι "αντικειμενικά" προοδευτικό βήμα, είναι σήμερα ουσιαστικά υπολίτευση του ΠΑΣΟΚ σ' όλα τα κεντρικά ζητήματα εσωτερικής πολιτικής. Οι αντιρήσεις του ΚΚΕ εσ πιθανόν να άφορουν τους ρυθμούς, τις διαδικασίες και κυρίως τη συμμετοχή που θα επιτρέψει το ΠΑΣΟΚ στις πρωτοβουλίες του αλλά δεν μπορούν να αναπτύξουν μία συνολική διαφορετική πολιτική ανάπτυξης. Γιατί το ΚΚΕ εσ προτρέπει να έβαλε στην επικαιρότητα τίποτε άλλο από μία δημοκρατική, ειρηνική, ομαλή και ανθρώπινη καπιταλιστική ανάπτυξη.

Το ίδιο πρόβλημα αντιμετωπίζει το ΚΚΕ εσ στο επίπεδο του διεθνούς προανατολισμού της χώρας. Έχοντας από το 68 ξεκόψει τις σχέσεις του με την ΕΣΣΔ το ΚΚΕ εσ δεν έχει καμία ουσιαστική αντίρρηση στην παραμονή της Ελλάδας στα δυτικά πλαίσια παρά μόνο το πως αυτή η σχέση θα γίνει όσο το δυνατό πιο επωφέλης για την ελληνική πλευρά. Οι άκροβασίες του στο ζητήματα του ΝΑΤΟ και της ΕΟΚ θα άποτελούν απλά μία συμπληρωματική ιδεολογική κάλυψη στις προσπάθειες του ΠΑΣΟΚ να βελτιώσει τις θέσεις της Ελλάδας μέσα στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα.

Αυτή η προσχώρηση του ΚΚΕ εσ στο "μέτωπο της αλλαγής" έκφραστηκε με την μετεκλογική διακοπή της υποστήριξης και επικδομητικής κριτικής της κυβέρνησης. Μία διακοπή που προδιαγράφει μία πολιτική πρακτική που θα διεκδικεί από το ΠΑΣΟΚ ένα "ανθρώπινο πρόσωπο" στην εφαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής χωρίς να άμφισβητεί την ουσία και το γενικό προανατολισμό της. Το χειρότερο όμως για το ΚΚΕ εσ είναι ότι σ' αυτή την προοπτική βρίσκεται χωρίς κανένα πραγματικό όπλο. Η διάλυση της οργανωμένης επιρροής του μέσα στο μαζικό κίνημα, το φέρνει στη θέση ενός περιορισμένης αξίας συμμαχού του ΠΑΣΟΚ που το μόνο που έχει να συνεισφέρει είναι μία προωθημένη ιδεολογική κάλυψη. Ένας ρόλος αρκετά άχαρος για τους ηγέτες του ΚΚΕ εσ. Τους θρεμένους με όνειρα μεγάλης και άποτελεσματικής πολιτικής έθνικου επιπέδου, αλλά άκρη, πιο άχαρος για τα μέλη και τους όπαδούς της κομμουνιστικής ανανέωσης.

Ο φτεινός γιορτασμός του Πολυτεχνείου είναι ριζικά διαφορετικός από τους προηγούμενους. Τα κόμματα που έλεγχοι την ΕΦΕΕ θα προσπαθήσουν να συμπληρώσουν τα άποτελέσματα των εκλογών με μία επίδειξη δύναμης και επιρροής μέσα στο μαζικό κίνημα, παρουσιάζοντας μία παλλαϊκή διαδήλωση υποστήριξης (με όποιες ύπενθυμίσεις-παρανέσεις-κριτικές) στην κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Έτσι στις 17 Νοέμβρη, μετά τη "πολιτισμένη" παράδοση της έξουσίας από την δεξιά - την πειθαρημένη ύποδοχή του κρατικού μηχανισμού στους νέους κυβερνήτες - τους χαιρετισμούς και τα συγχαρητήρια των ξένων κυβερνήσεων και του διεθνούς τύπου, μία τεράστια διαδήλωση θα δώσει την ύποστήριξη της στον "Αντρέα για την έν λευκή διαχείρηση της "αλλαγής". Αυτός ο νέος χαρακτήρας προσδιορίζει τον γιορτασμό σ' όλα τα επίπεδα: Το κεντρικό "μήνυμα" είναι ότι επιτέλους οι στόχοι της εξέγερσης εκπληρώθηκαν. Το φάσμα των δυνάμεων που συμμετέχουν συμπληρώνεται με την πανηγυρική συμμετοχή του "κράτους της αλλαγής" που άνακηρύσει την 17 Νοέμβρη έθνικη γιορτή. Η διαδήλωση στην "Αμερικάνικη Πρεσβεία έμπλέκεται στα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής, και οι οργανωτές την αντιμετωπίζουν σαν παράρτημα του "Υπουργείου Έξωτερικών". Τα κόμματα έτοιμάζουν την εμφάνιση τους, δίνοντας στη διαδήλωση χαρακτήρα χαρογράφησης της επιρροής του καθενός μέσα στο μαζικό κίνημα.

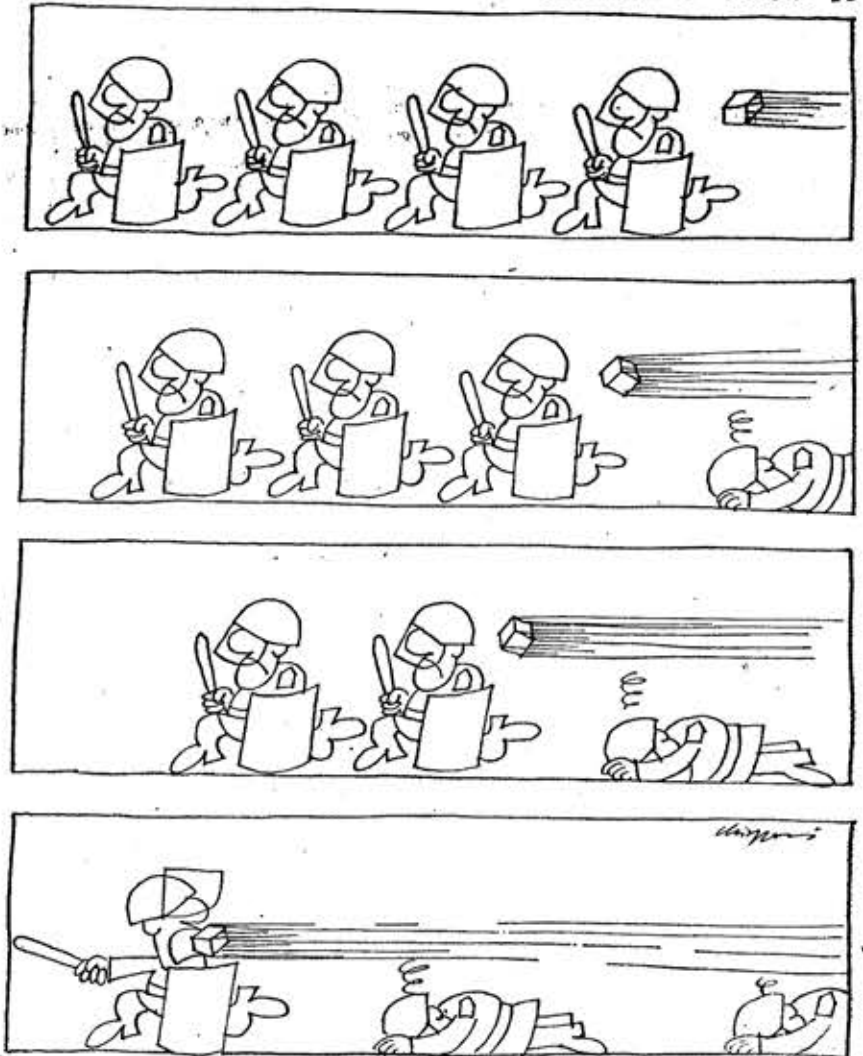
Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες στην συζήτηση της "Επαναστατικής Αριστεράς για το είδος της παρέμβασης στο Πολυτεχνείο άναπτύχθηκαν διαφορετικές άποψεις. Οι διαφορές είναι σημαντικές γιατί πέρα από τις συγκεκριμένες συνέπειες στην παρέμβαση στο Πολυτεχνείο προειδεάζουν για τα προβλήματα που έχει να αντιμετωπίσει η ΕΑ στην δράση της σ' όλο κληρη την περίοδο. Κοινή άίσθηση ή άνάγκη για την ύπαρξη μίας άλλης φωνής μέσα στις εκδηλώσεις του Πολυτεχνείου. Έτσι εύκολα συμφωνήθηκε η προσπάθεια να δημιουργηθεί ένας χώρος όπου οι πρωτοβουλίες που έχουν παρθεί σε διάφορα μέτωπα (οι

κόλδοι, γυναίκες, άλληλεγγύη στην Τουρκία, Αντίσταση, φυλακές κ.ά.) μπορούν να εκφράζονται στην διάρκεια του τριήμερου. Ταυτόχρονα συμφωνήθηκε και η προσπάθεια να διοργανωθούν κάποιες κεντρικές συζητήσεις ("ΠΑΣΟΚ και έξουσία" - Πολυμία) μαζί με κάποιες συζητήσεις για προβλήματα των διαφόρων χώρων (φοιτητικό κίνημα-οικόλογικό). Έκεί που ύπηρεσαν οι διαφορές ήταν στις άποψεις για την διαδήλωση:

Το ΚΚΕ-λ πρότεινε συμμετοχή στη διαδήλωση που οργανώνει η ΕΑ σ' έναίο μπλόκ που θα προβάλλει τις διαφοροποιήσεις της ΕΑ. Προτείνοντας σαν βασικό περιεχόμενο τις άχμές στο αντιιμπεριαλιστικό (ΝΑΤΟ-Βάσεις-Αμερικάνοι) και των δημοκρατικών κατακτήσεων (διάλυση ΜΑΙ-άφοπλισμός άστυνομίας-κρατούμενοι) δεν έβλεπε δυνατότητα αυτόν της παρέμβασης της ΕΑ και διαχωρισμού από την έπίσημη διοργάνωση. Σε περρίπτωση που η πορεία δεν θα είχε σαν στόχο τη Πρεσβεία αλλά θάέμενε στη Βουλή, το ΚΚΕ-λ πρότεινε την πσση για τη Πρεσβεία χωρίς όμως δέσμευση ότι θα προχωρήσουμε στην περσνή διαδήλωση.

Αντίθετοι σ' αυτή την άποψη βρέθηκαν οι Ρήξη, Β' Πανελλαδική, ΟΣΕ. Συμφωνώντας στη συμμετοχή στην έπίσημη πορεία με το σύνολο των θέσεων της ΕΑ, πρότειναν ταυτόχρονα τη διοργάνωση συγκέντρωσης-πορείας στην Βουλή από την ΕΑ την Δευτέρα 16 Νοέμβρη (έπέτειο της περσνης δολοφονικής έπίθεσης των ΜΑΤ και πρώτη συνεδρίαση της νέας Βουλής) με περιεχόμενο: Νά διαλυθούν τα ΜΑΤ - Νά άφοπλιστεί η άστυνομία - Νά έλεθερωθούν οι πολιτικοί κρατούμενοι.

Σήμερα στις συνθήκες ευφορίας της "αλλαγής", από το ΠΑΣΟΚ μέχρι το ΚΚΕ γίνεται προσπάθεια να καλλιεργηθεί μέσα στον κόσμο το κλίμα άναμονής και έναπόθεσης των έλπίδων του στην κυβέρνηση, στους γραφειοκρατικούς έλιγμούς των κομμάτων μέσα στους κρατικούς-συνδικαλιστικούς-δημοτικούς μηχανισμούς. Είναι η περφόνη "περίοδος χάριτος" που ζήτησε ο Παπανδρέου, και που προσπαθεί να έμπαδίσει το "Ξεχλήμα" της "αλλαγής" σε μία κατά-
συνέχεια στη σελ. 11

μού των σχέσεων της κυβέρνησης με τους δήμους που έλέγχει το ΚΚΕ, της συμμετοχής των εκπροσώπων του στη διοίκηση δημοσίων έπιχερήσεων κλπ. Σ' αυτό το δίλημα το ΚΚΕ δεν μοιάζει να έχει δώσει άπάντηση. Και η πιο πιθανή προοπτική είναι ότι θα άποφύγει να την δώσει άμεσα, άκροβατώντας άνάμεσα στις δύο έπιλογές και προσπαθώντας να άποφύγει τις συνέπειες και της μιάς και της άλλης. Πράγμα που σημαίνει ότι στην έπόμενη περίοδο το ΚΚΕ έχει να αντιμετωπίσει προβλήματα και στην κεντρική πολιτική του παρουσία και στη σχέση του με το μαζικό κίνημα. Στο κεντρικό πολιτικό πεδίο όπου το ΚΚΕ διεκδικεί την συμμετοχή του στο μπλόκ έξουσίας της αλλαγής, σαν εκπρόσωπος της συμμετοχής της εργατικής τάξης στη πλειοψηφία στις 18 Οκτώβρη. Διεκδίκηση που δεν γίνεται δεκτή από το ΠΑΣΟΚ που προτιμά μια άτυπη συμμαχία με το ΚΚΕ ώστε να χρησιμοποιεί (και να φθείρει) τη μαζική έπιρροή του ΚΚΕ χωρίς να του παροχωρεί τ' άφέλη που συνεπάγεται η συμμετοχή στο κυβερνητικό μπλόκ. Στη παρέμβασή του στο μαζικό κίνημα όπου το ΚΚΕ πρέπει να βρει δρόμο να είναι ταυτόχρονα ο χωροφύλακας της ΠΑΣΟΚικής πολιτικής ώστε να διατηρεί τις γέφυρες στο κεντρικό πολιτικό πεδίο, αλλά και οργανωτής και έκφραστής κάποιων έδι-αίτερων προοπτικών του κινήματος ώστε να διατηρεί τις δυνατότητες αυτόνομης ύπαρξης. Έτσι το ΚΚΕ φτάνει σήμερα μπροστά στα πολιτικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα ΚΚ της Δύσης, άκριβώς όταν βρέθηκαν σε μία στενή σχέση με την κεντρική πολιτική έξουσία και που τ' άδήγησαν στη στροφή στον ευρωκομμουνισμό. Η κεντρική πολιτική σκηνή θά βάζει πιέσεις να "έξομαλυνθούν" οι γενικές διαφορές με το "κοινό άίσθημα" που θα έκφράζει η κυβέρνηση. (πιο κριτική στάση προς την ΕΣΣΔ, άναφορές σε δικτατορία προλεταριάτου, "ρεαλιστικότερες" φρουρές για ΝΑΤΟ-βάσεις κλπ.) Η παρέμβαση στο εργατικό κίνημα με τις αντιφάσεις της θά άπειλει όλο και πιο "σύγχρονες" λειτουργίες με τη δημιουργία συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, τρώντας έμεσης έκτονωτικής έμφρασης των εργατών κλπ. Κά τα έρωτήματα είναι τόσο άν το ΚΚΕ σαν κόμμα μπορεί να άντέξει σε τέτοια ζίκκ-ζάγκ, και μάλιστα κάτω από την πίεση ενός ΠΑΣΟΚ όσο και άν η κατάσταση στην εργατική τάξη μπορεί να "σηκώσει" τέτοιες μεθόδους χειραγόγησης, χωρίς το κίνδυνο το κενό πραγματικής αντιπολιτευτικής πρακτικής να καλυφτεί από πρωτοβουλίες άνεξέλεκτες.

Για την "Επαναστατική Αριστερά" αυτή η εξέλιξη δημιουργεί νέες άνάγκες στην αντιεφορμιστική πάλη. Η ρεφορμιστική γραμμή προωθείται και σήμερα καταξιώνεται σαν η γραμμή με την άιχμή στον αντιαμερικανισμό-άντινατοισμό, σαν η γραμμή πραγματικού ξεχώματος της δεξιάς" και από τα κέντρα έξουσίας. Έτσι σήμερα η διαφοροποίηση με το ρεφορμισμό είναι δύσκολο να γίνει στη

Μετά τη νίκη του ΠΑΣΟΚ

"ΑΥΤΙΔΕΞΙΑ", ΟΥΥΕΠΕΙΔΑ Ή ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ ΠΑΛΛ;

Μέσα στην πλυμύρα της "Αλλαγής πώς πραγματικά να μιλήσεις για άλλαν; Πώς να πεις ενάντια στο ρεύμα και να παλέψεις για το σοσιαλισμό όταν ο Σοσιαλισμός έχει μπει στα "Υπουργεία; Πώς να προτείνεις αγώνες για οικονομικές και πολιτικές κατακτήσεις όταν τα πρώτα μέτρα της κυβέρνησης προκαλούν έκπληξη για την "τολμηρότητα" τους ακόμα και σε συντρόφους της "Επανάστασης" "Αριστεράς".

Κι όμως αυτή τη περίοδο εμφανίζεται ακόμα πιο επιτακτική η ανάγκη να κρατήσει η ΕΑ τη πολιτική και οργανωτική ανεξαρτησία της από όλα αυτά το ρεύμα της αλλαγής. Το έρωτημα είναι όμως: "Με ποια τακτική θα καταφέρει να φανεί αλλά και να λειτουργήσει σαν ένας εναλλακτικός πολιτικός πόλος. Και ξε-ρούμε πώς προς αυτή την κατεύθυνση οι δυσκολίες είναι πολλές.

Προηγούμενη εμπειρία δεν υπάρχει, η επίδραση του ρεφορμιστικού της λαϊκοδημοκρατίας είναι ακόμα-παρτή σε διάφορες οργανώσεις κι η οργανωτική δύναμη κι επιρροή της ΕΑ είναι πολύ μικρή αυτή τη στιγμή.

"Ηδη οι πρώτες τοποθετήσεις για την αντιμετώπιση της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ είναι επιβεβαίωση των παρών προβλημάτων και βάζουν άμεσα την ανάγκη να ανοίξει μια διαδίκασια για το ξεπέρασμά τους.

Κριτική υποστήριξη ή "βυνεπεία, αυτιδεξία;

Η διάλυση μέσα στο ΠΑΣΟΚ, η κριτική υποστήριξη, η "συνεπής αυτιδεξία" γραμμή είναι μερικές από τις προτάσεις που έχουν γίνει από οργανώσεις του χώρου της ΕΑ μέχρι τώρα.

Την ουσιαστική διάλυση της ΕΑ και την υποστήριξη του ΠΑΣΟΚ για μια πρώτη τουλάχιστον περίοδο προτείνουν διάφοροι σύντροφοι. Το δόγμα που αντιμετωπίζουν είναι έκ-συγχρονισμός ή δχλ. Πιστεύουν ότι η ΕΑ πρέπει να είναι με την εκουχρονιστική τακτική, απαραίτητο στάδιο για τα παραπάνω, κι άρα έδω κάτ'α τώρα πιέζουμε για αυτήν. Κάποιοι αυτή ή άποψη εμφανιζόταν πιο χοντρά σε φουδαρχικά κατάλοιπα και καταλιτική άναπτυξη αλλά και τότε και τότε κατάληγε στην ίδια τακτική: "Ότι υπάρχουν κάποια στάδια για τον σοσιαλισμό και άρα η στρατηγική μας προσαρμόζεται ο'αυτά.

Αυτή ή άποψη παρουσιάζει δλητή κλίμακα των επιλογών, από την προχώρηση στο ίδιο τί ΠΑΣΟΚ για να σπράξουμε από τα "λάσ, μέχρι την ύποστήριξη των πρωτοβουλιών του για να βοηθήσουμε στην πραγματοποίηση τους.

Στην "Ελλάδα αυτή ή άποψη μετεκλογικά τουλάχιστον δεν έχει υποστήριξη. Όσο από οργανώσεις, όσο από ανεξάρτητους του χώρου. Ίσως γιατί όποιες οργανώσεις είχαν αυτή την άποψη είχαν ήδη προχωρήσει στο ΠΑΣΟΚ (πχ Προλεταρικός "Αγώνας").

Η δεύτερη τακτική, αυτής της κριτικής υποστήριξης, είναι αρκετά διαζιτη στην ατμόσφαιρα (τροσκόστέ, κομμάτι της Β Πανελλαδικής, αν'νταχτο), κι εμφανίζεται μέχρι σ'ιγής κάτω από διάφορες εκδοχές. Το ΠΑΣΟΚ σε ρεφορμιστικό κόμμα κι "μα ή ανάγκη υποστήριξης των βετικων πρωτοβουλιών του και σπράξιμο μέσω της κριτικής για να πάει πιο άριστερά. Το ΠΑΣΟΚ σαν εκουχρονιστής των θεσμών της άστικής τάξης κι άρα ανάγκη υποστήριξης στο βαθμό που παίρνει τέτοια μέτρα, και ή πιο μακαλιτική το ΠΑΣΟΚ σαν κύριο συσπειρωτής των μαζών (έργωντων, μικροαστών κδ) και άρα ή προσπάθεια μέσα από τη κριτική ύποστηριξη να κρατάνε όλοι οι άλλοι μια έπαση μ'αυτές.

Αυτή ή τακτική στην εφαρμογή της, τουλάχιστον άμεσα, έχει ένα στοιχείο παραίτησης από την πολιτική πρωτοβουλία και καταλήγει είτε στη πλήρη ύποστήριξη του ΠΑΣΟΚ είτε στο περιορισμό της δραστηριότητας σε τωμείς που προς το παρόν έχουν μείνει έξω από την κυβερνητική πολιτική πχ τα κοινωνικά κινήματα. (Αυτή είναι κι ή προσπάθεια και του ΚΚΕσφ αυτή τη περίοδο και

προσπαθεί να κατευθύνει προς αυτήν και κάποιους ανεξάρτητους). Η τρίτη τακτική είναι αυτή της "συνεπής αυτιδεξίας" γραμμής και που μέχρι τώρα έχει εκφορτωθεί πιο καθαρά με την τελευταία άποψη της Κεντρικής "Επιτροπής του ΚΚΕμ-λ". Η άποψη βλέπει ότι στόχος της ΕΑ είναι να αναλάβει ή ίδια τη πάλη για μια αυτιδεξιά πολιτική, αυτή που την φέρνεται το ίδιο το ΠΑΣΟΚ. Έτσι οι αυτιδεξιοί δημοκρατικοί, έθνικοί και κοινωνικοί στόχοι θα γίνουν το περιεχόμενο της ΕΑ την επόμενη περίοδο και πάνω σ'αυτούς θα προσπαθήσει να αναπτύξει το δικό της κίνημα.

Θα μπορούσε κανείς να κρίνει αυτή τη τακτική από την ιδεολογία και τη στρατηγική πάνω στην οποία σπριζεται. Θα περιοριστούμε όμως στο τί θα σημαίνει άμεσα για τις προοπτικές της ΕΑ την επόμενη περίοδο.

Τό μέτωπο της αλλαγής την επόμενη περίοδο, σ'όνομα της αυτιδεξιάς πολιτικής, θα προχωρήσει σε μετρα εκουχρονισμού που για την εργατική τάξη, τη νεολαία, τους άνδρες, θα σημαίνει ένταση της εκμετάλλευσης και καταπίεσής τους. Κι αυτά τα μέτρα μέχρις ότου σημειωθεί ή ικανοποίηση των μεσοαστικών και μικροαστικών στρώματα πάνω σε θέματα δημοκρατίας, "έθνικης ανεξαρτησίας" οικονομίας κδ.

Και τότε ή "συνεπής αυτιδεξία" θα πρέπει να έξηγηεί ή διαφορετικότητα και να πειθεί ένα κόσμο για αυτήν. Σε τέτοιο έπιπεδο τελικά το ΚΚΕ και το ΚΚΕσφ θα είναι πιο πολιτικά γιατί θα έχουν πιο ρεαλιστικές αυτιπροτάσεις.

Μια τέτοια πολιτική έχει πλήρη άδυναμία να καταλάβει τις νέες αυτιθέσεις, να απευθυνθεί σε κομμάτια που αποδεσμεύονται μέσα από τη δικαιοβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και να τα προχωρήσει σε μια επαναστατική προοπτική. Τελικά άρνείται στον εαυτό της να γίνει ό επαναστατικός πόλος της νέας περιόδου αλλά άρκεείται να είναι ή "προχωρημένη συνείδηση" του αυτιδεξιού μετώπου της αλλαγής.

Αντικαπιταλιστική πολιτική

Τελικά αυτή τη στιγμή που όλοι μιλάνε για σοσιαλισμό, τό σοσιαλισμό των μεσοαστών, των μικροαστών, των ρωφοροκρατών ή ΕΑ παραλείπεται. Γίνεται "ρεαλιστική", "προσαρμόζεται" και ή χάνεται μέσα στον σοσιαλισμό των άλλων ή απαιτείται. Γιατί άραγε; Από τό φόβο να ή κοπεί από τον κόσμο ή από τό άγχος του πως θα ανταποκριθεί στα προβλήματα καθόδηγησης;

"Όσο πιο γρήγορα ξεκαθαρίσουμε ότι ή σχέση μας με τό "λάσ" την επόμενη περίοδο θα είναι ανύπαρκτη τόσο πιο σωστά θα αντιμετωπίσουμε τη δουλεία μας άχουμε να κάνουμε. Το ΠΑΣΟΚ μπορεί μέσα από μια συγκεκριμένη πορεία και ιστορία να σπειρώσει ότι πιο άγωνιστικό γνωρίσκει κι ήρθε σ'έπαση, μέσα από τη πολιτική μας δουλειά, τη προηγούμενη περίοδο. Τους μαχητικούς έργατες που πρωτοστάτησαν στις άπεργίες σε όλες άρχές της έπταετίας, τα μαχητικά άγροτικά στοιχεία των άγροτικών κινητοποιήσεων, ακόμα και συντρόφους της ΕΑ μέχρι πρόσφατα.

Στην επόμενη περίοδο θα φανεί πόσο το ΠΑΣΟΚ θα μπορεί να συνεχίσει να έχει την έπιρροή των μαζών των κομμωτιών, καθώς και κάθε καινοβύριο που θα βγαίνει είτε

από τις αυτιθέσεις της πολιτικής του (πχ προσπαθειες των φαντών των μεσοαστών, των μικροαστών, των ρωφοροκρατών ή ΕΑ παραλείπεται. Γίνεται "ρεαλιστική", "προσαρμόζεται" και ή χάνεται μέσα στον σοσιαλισμό των άλλων ή απαιτείται. Γιατί άραγε; Από τό φόβο να ή κοπεί από τον κόσμο ή από τό άγχος του πως θα ανταποκριθεί στα προβλήματα καθόδηγησης;

Αντικαπιταλιστική πολιτική

Τελικά αυτή τη στιγμή που όλοι μιλάνε για σοσιαλισμό, τό σοσιαλισμό των μεσοαστών, των μικροαστών, των ρωφοροκρατών ή ΕΑ παραλείπεται. Γίνεται "ρεαλιστική", "προσαρμόζεται" και ή χάνεται μέσα στον σοσιαλισμό των άλλων ή απαιτείται. Γιατί άραγε; Από τό φόβο να ή κοπεί από τον κόσμο ή από τό άγχος του πως θα ανταποκριθεί στα προβλήματα καθόδηγησης;

"Όσο πιο γρήγορα ξεκαθαρίσουμε ότι ή σχέση μας με τό "λάσ" την επόμενη περίοδο θα είναι ανύπαρκτη τόσο πιο σωστά θα αντιμετωπίσουμε τη δουλεία μας άχουμε να κάνουμε. Το ΠΑΣΟΚ μπορεί μέσα από μια συγκεκριμένη πορεία και ιστορία να σπειρώσει ότι πιο άγωνιστικό γνωρίσκει κι ήρθε σ'έπαση, μέσα από τη πολιτική μας δουλειά, τη προηγούμενη περίοδο. Τους μαχητικούς έργατες που πρωτοστάτησαν στις άπεργίες σε όλες άρχές της έπταετίας, τα μαχητικά άγροτικά στοιχεία των άγροτικών κινητοποιήσεων, ακόμα και συντρόφους της ΕΑ μέχρι πρόσφατα.

Στην επόμενη περίοδο θα φανεί πόσο το ΠΑΣΟΚ θα μπορεί να συνεχίσει να έχει την έπιρροή των μαζών των κομμωτιών, καθώς και κάθε καινοβύριο που θα βγαίνει είτε

ορίσουμε με ακρίβεια μια τακτική αυτό που χρειάζεται να γίνεται φανερό είναι πως ενώ μια αντικαπιταλιστική πολιτική δημιουργεί τις αυτιπροθέσεις άναφορας και δεσμεύεται με τις μικρές αυτιθέσεις έ-κει που δημιουργούνται, μια πολιτική συνεπώς αυτιδεξιάς άχι μόνο άνει από τό μάτια της αυτιές τις αυτιθέσεις, αλλά και στο βαθμό που νομίζει ότι άναφέρεται σ'αυτές δεν είναι πειστική

Το ψευτικό δίλημμα: κοινωνικά κινήματα ή εργατική τάξη;

Τό πρόβλημα που δημιουργείται είναι ότι έχοντας προσδιορίσει την άναγκαιότητα μιας αντικαπιταλιστικής πολιτικής την επόμενη περίοδο έχεις κάνει ένα σημαντικό βήμα αλλά δεν έχεις καλύψει διάφορα προβλήματα που ξεκινάμε από εκεί και πέρα.

Πολλοί σύντροφοι που ύποστηρίζουν μια αντικαπιταλιστική τακτική κάνουν μισαθροιστική άναμηση στην εργατική τάξη και τα διάφορα αντικαπιταλιστικά κινήματα. Κα τό την άποψη τους την επόμενη περίοδο θα πρέπει να στοιχειώσουμε στην άνάπτυξη των αντικαπιταλιστικών κινήματων (γυναίκες, άμορφωμένους, νεολαία κδ) γιατί είναι τό μοναχικό που μπορούν να ένωματωθούν σ'όμοιο τύπο της αλλαγής. Αντίθετα ή εργατική τάξη μέσα από μια άλόκληρη πορεία έχει "άλλοτριωθεί", και έχει ενωματωθεί μέσα στο σύστημα, ιδίως με τό ΠΑΣΟΚ στην έξουσία. Η αυλλογιστική αυτή προχωρήσει και παραπέρα πολλές φορές. Προτείνει την παραίτηση μας από κάποιες πρωτοβουλίες πάνω σε κεντρικά πολιτικά θέματα και τό άποτάβηγμα στο χώρο των κινήματων.

Αυτή ή αντίληψη είναι κολλητή άντικαπιταλιστική και ιδιαιτέρως την επόμενη περίοδο θα φανεί ακόμα πιο άριστερότερη ή άδυναμία της. Έτσι ώτε ενώ θα νομίζουμε ότι δημιουργήθηκαν τα αντικαπιταλιστικά κινήματα των άμορφωμένων και των γυναικών ή ... ή... αυτά να άδρανοποιούνται μπροστά στα μέτρα που θα παίρνει ή κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ (παραδείγματος χάριν ή ύποστήριξη του ΠΑΣΟΚ από τό ΑΚΟΕ).

Η άδυναμία αυτής της άποψης δέ βρίσκεται μόνο στο ιδεολογικό έπιπεδο (μά για ποιόν έπί τέλους σοσιαλισμό μιλάμε) αλλά και στο έπιπέδο έμπόδια τόσο στον αντικαπιταλιστικό προσανατολισμό αυτώντων ιδιών των κινήματων όσο και στην σύνδεση της ΕΑ με την εργατική τάξη.

Τά μη ένωματώσιμα αντικαπιταλιστικά κινήματα είναι ένας μύθος. Έτσι κι άν τα κινήματα αυτά ξεκινούν από την εξέλιξη του καπιταλισμού ή άίχημ αυτών των κινήματων δεν είναι πάντοτε ταξική. Ειδικότερα σε ό με τη κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, ύπόκει δλη ή δυνατότητα να μεταρρυθμιστεί ή πρωτοβουλίες ύπαρχουν προς αυτή τη κατεύθυνση σε προπαγανδιστική των κυβερνητικών προγραμμάτων. (Αυτό δεν γίνεται πάντα σ'ενεργητά). Προς αυτή την κατεύθυνση ύπαρχουν και προσπαθειες των ρεφορμιστών, ειδικότερα του ΚΚΕσφ, που άπολιτικοποιώντας κι άπομονώνοντας τα διάφορα κινήματα ή πρωτοβουλίες προσπαθούν να τα πείσουν ότι ή πολιτική με κεφάλαιο ή είναι

κόμματα και ή καθημερινή ζωή και ποιότητα είναι κι αυτά. Σ'αυτή την κατάσταση τό να κρατηθεί έστω κι ένα μικρό κομμάτι ή παναστατικό, καθαρό γιατί και ποιόν παλεύει και με άναφορές στην πολιτική κατάσταση που ύπάρχει γύρω του, χρειάζεται μια άλόκληρη προσπάθεια. Κι αυτή ή προσπάθεια δύσκολα λύνεται άν άκολουθήσει κανείς γραμμή άπομόνωσης και ξεκόμματος από τις προσπάθειες που παράλληλα γίνονται μέσα στον εργατικό χώρο.

Αντίστοιχη είναι κι ή αντιμετώπιση που ύπάρχει άπέναντι στους εργατικούς άγώνες. "Οι έργατες δεν παύουν για ποιότητα ζωής άρα είναι ένωματωμένοι". Έτσι άγώνες κι άπεργίες για αυξήσεις ή για άλλα συγκεκριμένα αίτήματα σ'ονομάρονται σαν "συντεχνιακή" ψωση και περιμένουν με σταυρωμένα χέρια την άρα που τό εργατικό κίνημα θα βγει στο δρόμο να διεκδικήσει την έξουσία. Τό άποτάβηγμα είναι πως ή ΕΑ αυτή τη στιγμή είναι τελείως ξεκομμένη από τους εργατικούς χώρους και χρειάζεται να κάνει μια μεγάλη προσπάθεια την επόμενη περίοδο για να άποκτήσει ξανά κάποια σύνδεση.

"Ααί κίεμος" ή αντικαπιταλισμός

Μία άλλη δυσκολία που θα συναντήσει ή ΕΑ την επόμενη περίοδο είναι πάνω στα λέγοντα έθνικά θέματα. Δηλαδή ή θέση της "Ελλάδας στο ΝΑΤΟ, οι σχέσεις με την Τουρκία, τό Κυπριακό κδ." Η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ προσπάθει άμεσα να ύποδηλώσει την "άντινατοική" της πολιτική με τις διάφορες συνεντεύξεις και δηλώσεις όπου ζητεί έξασφάλιση μεριδιών και σ'ονομάρει για την άστική έλληνική τάξη. Τό ΚΚΕ από κοντά, ύψωντας λίγο τη φωνή του καταγγέλλει τα ύπερλαϊστικά σχέδια, ενώ τό ΚΚΕσφ φροντίζει γρήγορα να φτείξει και μια έπιτροπή που να τα έχει όλα (και ενάντια στις βάσεις καινοβύριοστας στο αυτιπροηρητικό κίνημα της Ευρώπης). Τόσο πια αυτιμπεριαλισμός είχε να φανεί καιρό.

Και τό έρωτημα που μπαίνει είναι πως ή ΕΑ αυτιμετωπίζει με τόσοι καταστάσεις; Φτάνει πια ή διαποροποίηση της να είναι σε ένα έπιπεδο άγωνιστικό, να αναλαμβάνει δηλαδή αυτή να εκπληρώσει τα καθήκοντα που άρνείται τό ΠΑΣΟΚ; Φτάνει

να δείξει πως είναι πιο άριστερά άν μιλήσει και για τις δυό περιουχόμενες; Νομίζουμε πως άχι. Σήμερα για να μπορούμε να άναπτυχθεί μαζικό κίνημα ενάντια στο ΝΑΤΟ είναι άναγκη να ξεφύγουμε από τη λαϊκίστικη τοποθέτηση του προβλήματος και να θέσουμε από τα ξικά σκοπία όλα τα ζητήματα προβάξια ή λογική του ΠΑΣΟΚ και οι θέσεις που άπαιτεί από την εργατική τάξη και τη νεολαία για να έξασφαλιστούν τα διαπραγματευτικά αυτιού "Αντρέα στίς "σκληρές" συνουχίες του με την ΕΟΚ και τους "Αμερικάνους. Μόνο έτσι θα μπορεί τό άνθημα "Έξω από τό ΝΑΤΟ" να είναι άσυνδετικό κρόκος της νεολαίας που άμφοβηθεί την στρατιωτική έπαραχία και πειθαρχία, των έργατών που παλεύουν ενάντια στην άνεργία και την στρατιωτικοποίηση, των αυτιπολεμικών έκείνων ομάδων που δεν θέχονται ή ζωή τους να κρέμεται άπό τα χέρια των καπιταλιστών και της στρατοκρατίας τους.

Για ποια εργατική;

Τό τί ζητήματα θα δημιουργήσουν την επόμενη περίοδο δεν μπορεί να τα προβλέψει κανείς από την άρχή και αυτό δεν μπορεί να πει παρά θα είναι ή αντικαπιταλιστική προοπτική πάνω σ'αυτά. Τό μόνο που μπορεί να ύπάρχει άπό τώρα είναι μια κατεύθυνση, μια έπιλογή πολιτικής, που όμως ούτε εύκαιριακή είναι ούτε ταυτίζεται με την έπίδειξη άνω νοστικότητας. Αντίθετα είναι δεμένη με τους στρατηγικούς στόχους που έχει κάθε ομάδα ή οργανώση της ΕΑ.

Δεν μπορούν δηλαδή να έχουν αυτικαπιταλιστική τακτική ούτε οι άντροφοι που ύποστηρίζουν τα μεταβατικά στάδια του εκουχρονισμού ούτε αυτοί που προβάλλουν την "ααική" έξουσία. Γιατί κι οι δυό, παρά τις διαφορές τους έχουν ένα κοινό σημείο: ή συμμαχία μεσοαστών μικροαστών, έργατών στο δρόμο προς την αλλαγή. Και για να γίνει πίσω κερκισμένο αυτό άρκει να διαβάσει με ένα κομμάτι από την τελευταία άποψη της ΚΕ του ΚΚΕμ-λ (Πολιτική Νο 21 σελ 7).

"Άφου άναφέρεται στον άστικό και ρεφορμιστικό προσανατολισμό άποβέσωσης από ΝΑΤΟ και ΕΟΚ με άροχώρη στο δικό του "προσανατολισμό άποβέσωσης" σαν στοιχείο

της κάλης γιάτίν έθνηκή ανεξαρτησία.

Πολλές είναι οι αυτιπροθέσεις αυτις της πολιτικής; Έμεις άναζητούμε τις αυτιπροθέσεις αυτις πρώτο άχι σε έξωτερικούς άρους (... άλλά σε έσωτερικούς άρους: αυτιπύξη των έσωτερικών δυνάμεων της έλληνικής κοινωνίας (ύπουργοι, ήλικήσιοι) και δευτέρου: ... στην κατοχύρωση πραγματικής δημοκρατικής έλευσε - μίας για τό λαό και στη συνολική έσχυροποίηση των εργαζομένων αυτις στην εργασία και στην αυτιπύξη της κοινωνικής τους άναμης". ... (Υπογράμ. δική μου)

Και τό έρωτημα που εύλογα γεννιέται είναι τί είδους τρίτο δρόμο ύπαυίσιεται τό ΚΚΕμ-λ προς την έθνική ανεξαρτησία που δεν είναι ούτε ό άστικό, ούτε ό ρεφορμιστικό αλλά ούτε και ή σοσιαλιστική επανάσταση; Ποιά συμμαχία εύανγελίζεται από τό μη θά άναπτύσει τις έσωτερικές δυνάμεις της έλληνικής κοινωνίας και άπό την άλλη θα κρατεί την ταξική δομή της έστω και με κάποια ένιχυση της δύναμης των εργαζομένων. Τι γίνεται άραγε; Στην διεθνοποίηση του έλληνικού καπιταλισμού ακί στον εκουχρονισμό του από τό ΠΑΣΟΚ αυτιτάσση της στρατηγικής της οικονομικής άπομόνωσης και αυτιάρκειας στην έπιβίωση της συμμαχίας της "έθνικής" άστικής τάξης και των εργαζομένων; Πολύ παλιό μοντέλο για τις νέες καταστάσεις. Τό μόνο που καταφέρει είναι να διακωνεί τις ψευδοαίσθησεις για κάποιες μεταβατικές λύσεις και στάδια που άφέρουν την ΕΑ πιο κοντά στο "λαό" και τό "λαό" πιο κοντά στην έξουσία.

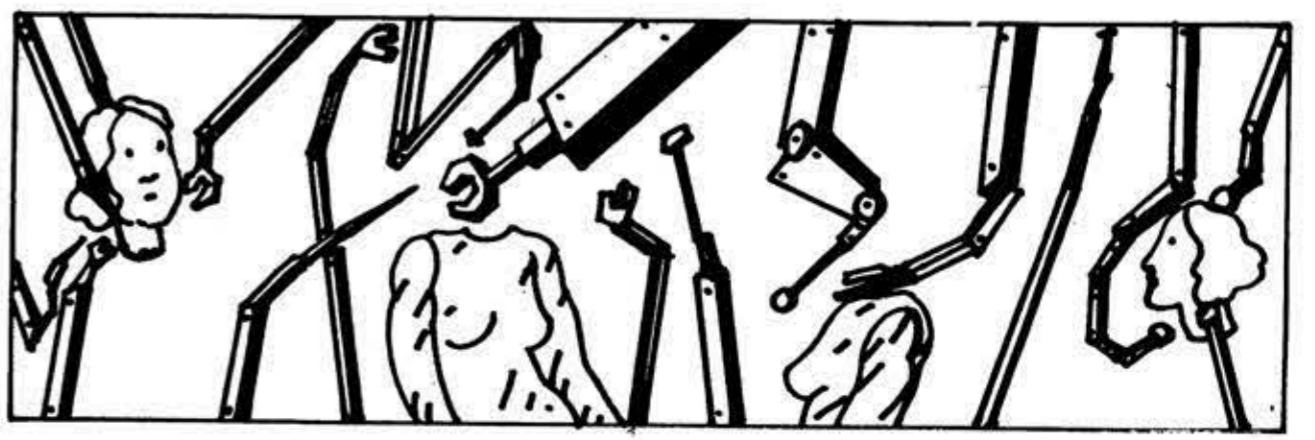
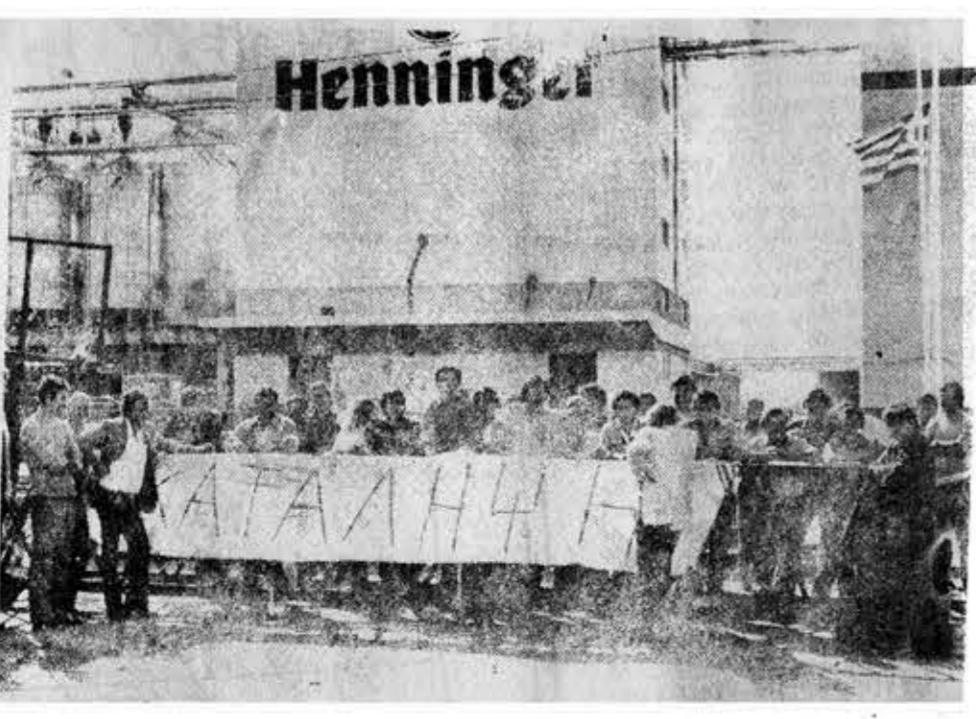
Αισιοδοξία ή δυσκολίες

Με την νίκη του ΠΑΣΟΚ ή κατάσταση είναι πιο εύνοική για την ΕΑ να βγει από την άπομόνωση που βολισκοταν τό τελευταίο καιρό.

Οι άπαισιοδοξίες για τον άδοτωπρωτα του ΠΑΣΟΚ είναι περισσότερο αυτιδρόσεις μπροστά στις δικές μας δυσκολίες παρά στο κλίμα που έχει δημιουργηθεί. Αντίθετα για πώ τη φορά ύπάρχει τόση πολύ πολιτική συζήτηση τριγύρω και παρακλόσθη της κυβέρνησης πολιτικής. Ο ίδιος ό κόσμος είναι αισιοδόξος γιατί αισθάνεται ότι κάτι άλλαξε και τό πιο σημαντικό έχει άρχισει να άναζητησει ακόμα και μέσα στους ρεφορμιστέχνια θέματα ταχτικήστώ χώρο της άριστεράς.

Άρα τό βασικό πρόβλημα που αυτιμετωπίζει σήμερα ή ΕΑ είναι ήλι της κατάστασης. Μία άλόκληρη προηγούμενη ιστορία της, ή ίδια ή "λαϊκίστικη" ιδεολογία της που είναι ή κυρίαρχη, και ή ανύπαρκτη σχέση της με εργατικά κομμάτια, είναι αυτι που την έμποδίζουν να διαμορφώσει μια ταχτική για την καινοβύριοστας περίοδο.

Κάθε λοιπόν πρωτοβουλία που θα παρθεί μέσα από χώρο της ΕΑ άπρκει να βάσει στον στόχο τη διαδίκασια λύσης αυτών των βασικών της δυσκολιών. Όποιαδήποτε άλλη προσπάθεια, άπως "οργανωτικές" ή "άγωνιστικές" λύσεις που θα μεγάλωνουν τον αριθμό αλλά θα άφήνουν αυτιτά προβλήματα άθικτα, δεν θα έχει καμμία έπιτυχία. Σ'αυτή την περίοδο, δυστυχώς, δεν έπιρροεί ούτε ό "Οβελίξ" ούτε τό μαγικό φίλτρο.

— "Τί μ'ένδιαφέρει έμένα ή πολιτική. Τό θέμα είναι νά τή βρείς από μόνος σου, μέ τήν παρέα σου καί άσ τους αυτούς νά αυτοκαταναλώνονται σέ κομματικές μαζώξεις καί διαδηλώσεις, λές καί λύνουν έτσι τό προβλήμα τους!"

— "Έμεϊς δέν έχουμε καμμιά σχέση μ'αυτούς πού ύποτιμούν τήν πολιτική πάλη καί προβάλλουν σάν κύρια τά προσωπικά καί τά ύπαρξιακά τους άγχη. Τό θέμα είναι νά παλεύεις πολιτικά μέ πειθαρχία καί μέ συνέπεια τά κύρια προβλήματα γιατί τά δευτερεύοντα θά αντιμετωπιστούν άργότερα από τό κίνημα..."

Κάπου βέβαια συναντιόνται καί οί δύο άπόψεις: στό διαχωρισμό ανάμεσα σέ προσωπικά καί πολιτικά ζητήματα. Από κεϊ καί πέρα ό καθένας λειτουργώντας στήν μεριά του διαχωρισμού πού θεωρεί πιό σημαντική καθορίζει τήν αντιμετώπισή του άπέναντι στό κράτος, τήν άστική καί τήν εργατική τάξη, τούς πυρσάλους Πέρσινγκ καί SS20, τίς έκδόμενες γυναίκες, τούς φυλακισμένους, τόν ιμπεριαλισμό, τούς όμοφυλόφιλους, τό ΚΚΕ καί πάει λέγοντας, βέβαια ό καθένας, από κεϊ καί πέρα προχωράει στό δικό του δρόμο: είτε άναζητήσεις ενός "άλλου" τρόπου ζωής σήμερα (μιά καί δέν μπορεί νά περιμένει τήν σοσιαλιστική επανάσταση γιά νά τού λύσει τά προβλήματά του ...), είτε "ξεπερνώντας" τά προσωπικά διλήμματα" νά προτείνει μιά ψεύτικη πολιτική προγραμμάτων γιά έκλογικά κατεβάσματα καί μανιφέστων γιά τίς γυναίκες, τή νεολαία κλπ. πού θυμίζονταν πιό πολύ "Οδηγίες πρός Ναυτιλομένους" παρά νι αυτά πού θάθελαν οί έμπνευστές τους

... Αυτό όμως πού κάνει καί τούς μέν καί τούς δε νά μιλάνε γιά αυτά ζητήματα διαχωρισμού ανάμεσα στό προσωπικό καί τό πολιτικό είναι ή ύπαρξη κάποιων κομματιών τής κοινωνίας, πού κριτικάρουν (σέ μεγάλο βαθμό αούδωρητα) τό τρόπο ζωής μέσα στό καπιταλισμό πού κριτικάρουν τίς άστικές σχέσεις καί άξίες.

Είναι οί γυναίκες πού δέν αισθάνονται υπεύθυνες γιά τίς "γυναίκες κείες" δουλειές τής κουζίνας, τού σαλονιού, τής μπουγάδας, τού κρεβατιού κλπ. γιατί δέν βλέπουν τίποτα τό γυναικείο σ'αυτές παρά μόνον τό ότι τίς έχει έξαναγκάσει τό σύστημα νά τίς κάνουν γιά νά "συμβάλουν στήν διαίωνηση του είδους", στήν άναπαραγωγή δηλαδή τής εργατικής τάξης.

Είναι οί νέοι πού δέν τούς συγκινεί ή προοπτική ένταξης τους σέ μιά παραγωγή πού γίνεται γιά χάρη του κέρδους των καπιταλιστών, σέ μιά παραγωγή πού ή φαντασία καί ή αυτενέργεια είναι διαγμένες από τίς άνάγκες του κεφαλαίου νάναι πιό άνταγωνιστικό στή ντόπια καί ξένη αγορά, σ'ένα τρόπο παραγωγής πού κάνει τούς παραγωγούς καλοαδωμένα εξαρτήματα των μηχανών πού τρέχουν, τρέχουν, τρέχουν ...

Ακόμα αυτοί πού δέν έμφορούνται από πατριωτικά αισθήματα καί βλέπουν τήν στρατιωτική θητεία σά στέρηση των δικαιωμάτων τους στήν ζωή γιά δυό χρόνια. Οί φοιτητές πού δέν θέλουν νά γίνουν ύπηρέτες των βιομηχανών καί των διευθυντών. Οί όμοφυλόφιλοι καί οί λεσβίες πού βλέπουν ότι τό πρότυπο του έτεροφυλόφιλου έρωτα είναι πολύ στενό γιά νά χωρέσει τόν έρωτισμό όλων των ανθρώπων, πού μαζί μέ τούς φυλακισμένους καί τίς έκδιδόμενες άρνούν

ΤΟ ΠΡΟΒΩΠΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ! (ΜΕ ΚΕΦΑΛΑΙΟ Π)

ται τήν άρμοδιότητα του κράτους νά παρεμβαίνει έξοντώνοντάς τους.

Ρεφορμιστική πολιτική καί άστική ιδεολογία

Απέναντι σ'όλο αυτό τό κομμάτι οί ρεφορμιστές κρατούσαν καί κρατούν μιά στάση από έχθρική (σέ θέματα "άνήθικα") μέχρι ύποσχέσεων καί διαβεβαιώσεων ότι μιά άλλη κοινωνία θά άρχισει νά τά λύνει ένα-ένα καί μέ τή σειρά.

Η αντιμετώπιση πού έχουν άπέναντι στό ζητήματα πού βάζουν οί γυναίκες σέ σχέση μέ τήν ιδιαιτερότητα τής καταπίεσης τους, οί όμοφυλόφιλοι, οί λεσβίες, οί έκδιδόμενες γυναίκες, οί φυλακισμένοι, αυτοί πού διαμαρτύρονται γιά τήν καταστροφή του περιβάλλοντος δείχνει ότι τό ΚΚΕ όχι μόνο δέν άντικρούει τήν άστική έπιρροή πού δέχεται καθημερινά ή εργατική τάξη αλλά γίνεται καί τό ίδιο ένας τέτοιος φορέας διοχέτευσής της. Στίς γυναίκες τήν πάλη γιά τή χειραφέτηση τους από τή καταπίεση τή βλέπει σάν πάλη γιά τό καλύτερο "διακανονισμό" των ύποχρεώσεων πού έχει ή γυναίκα στήν οίκογένεια, σάν άγώνα γιά τήν βελτίωση τής θέσης της μέσα στό πλαίσιο του συστήματος. Ο καλόμαθητής καί φοιτητής πρέπει νά είναι πρώτος στό μαθήματα, άργότερα νά βρούν μιά καλή καί τίμια κοπέλα, νά τήν παντρευτούν, νά κάνουν παιδιά γιά νά κάνουν κι αυτά τά ίδια. Οί όμοφυλόφιλοι, οί λεσβίες είναι σεξουαλικά άνώμαλα άτομα πού όπως καί οί έκδιδόμενες γυναίκες (οί άνήθικες πουτάνες) δέν έχουν καμμιά θέση στό κομμουνιστικό κίνημα μιά καί ό κομμουνισμός είναι ... (τί είναι;). Οί φυλακισμένοι είναι εγκληματίες τού τούς χρειάζεται σωφρονισμός, ίσως πιό έκσυγχρονισμένος. Τά πετροχημικά εργοστάσια είναι άναγκαία γιά τήν αύτοδύναμη άνάπτυξη τής εθνικής οικονομίας... γιά νά σπάσει τό δεσμό τής εξάρτησης από τό ξένο κεφάλαιο... Γιά τό περιβάλλον θά φροντίσουμε άργότερα μέ τά κατάλληλα μέτρα προστασίας.

Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν βέβαια ή άδρανοποίηση όλων των κομματιών του κινήματος πού έβαζαν σέ άμφισβήτηση τό ρόλο πού τούς ήθελε νά παίξουν ή άστική τάξη γιά νά συμβάλουν στήν διαίωνηση του καπιταλισμού. Τό κίνημα γιά τήν άπελευθέρωση των γυναικών, τό νεολαιίστικο, τό οικολογικό κλπ. καθυστέρησαν καί καθυστερούν σημαντικά άφου οί ρεφορμιστές, από τή μιά, τούς άρνούνται τή δυναμική πού έχουν, κι από τήν άλλη ή συνολική τους πολιτική

έχει οδηγήσει συνολικά τή ταξική πάλη σέ πολύ χαμηλά επίπεδα. Παράλληλα αυτή ή πολιτική διαμορφώνει μιά πρωτοπορία πού μέχρι ενός βαθμού είναι άγωνιστική (στά πλαίσια πού επιβάλλει ή εθνική ένότητα) αλλά από τήν άλλη άδυνατεί νά αλλάξει (όσο είναι δυνατό στό πλαίσια του σημερινού συστήματος) στάσεις καί συμπεριφορές πού είναι δεμένες μέ τήν ιδεολογία τής άντρικής κυριαρχίας πάνω στή γυναίκα, μέ τήν ιδεολογία του διαχωρισμού τής χειρωνακτικής από τή διανοητική έργασια κλπ.

Η κυριαρχία του ρεφορμισμού πού νά στό μαζικό κίνημα, πού έμπόδισε νά εκφραστούν οργανωμένα οί έπιμέρους άντιστάσεις, δέν ήταν ό μοναδικός άνασταλτικός παράγοντας. Οί δυνάμεις πού κυριάρχησαν όλη τή προηγούμενη περίοδο στό χώρο τής έξωκοινοβουλευτικής άριστερας δέν είχαν νά προσφέρουν τίποτα παραπάνω από τούς ρεφορμιστές σ'αυτά τά ζητήματα. Έτσι ποτέ δέν έπιχείρησαν νά δώσουν κεντρική πολιτική έκφραση σέ όποιοσδήποτε κοινωνικές άντιστάσεις, άφήνοντας καί χαραχτηρίζοντας τες προβλήματα του περιθωρίου πού δέν είχαν σχέση μέ τά προβλήματα των "βασικών μαζών".

Νεα ποιότητα ζωής; ...

Τό κατά πόσο θά μπορούσαν καί θά μπορέσουν αυτά τά κομμάτια νά μπουν στό προσκήνιο δέν εξαρτάται μόνον από τό κατά πόσο θά ύπάρξει μέσα στήν επαναστατική άριστερά ένας νέος πόλος πού θά πιάνει τό ήττημα από τή σωστή μεριά, ξεπερνώντας τό ψεύτικο διαχωρισμό ανάμεσα στό προσωπικό καί τό πολιτικό, αλλά καί από τό κατά πόσο μέσα σ'αυτά τά κομμάτια τής άμφισβήτησης καί διαμορφωθούν κάποιες άντιλήψεις γιά τό ξεπέραςμα τής κρίσης τους. Κι άν, από τή μιά, μέχρι τή τώρα κυριαρχούσε ή ψεύτικη πολιτική των σταλινικών, από τήν άλλη πάλι κάποιες συγκεκριμένες άντιλήψεις πού κυριαρχούν μέσα σ'αυτό τό κομμάτι έμποδίζουν νά μετατραπεί σέ μαζικό κίνημα ή αντίστασή του καί νά μη μείνει άπλά σέ μιά διάσπαρτη σειρά από έξατομικοποιημένες άτομικές άντιστάσεις.

Η έλλειψη δυναμικής έκτεταμένης καί σέ διάκερα αντίστασης τής εργατικής τάξης στίς επιθέσεις των καπιταλιστών καθώς καί ή κυριαρχία των ρεφορμιστών στό μαζικό κίνημα δημιούργησαν μιά σειρά από αυτάπατες γιά τήν ίδια τήν δύναμη τής εργατικής τάξης σάν τάξης. Έτσι τό χαμηλό επίπεδο των ταξικών άγώνων τροφοδοτεί άπόψεις του στυλ "ή έρ

γατική τάξη δεν έχει τη δύναμη νά άνταρπεί τό καπιταλισμό, είναι ιδεολογικά ένσωματωμένη, άρα δέν έχει τή διάθεση νά άγωνιστεί". Γιά νά τήν προχωρήσουμε λιγάκι: "Άρα γιά ποιόν σοσιαλισμό μιλάμε; Τόσες επαναστάσεις γίνανε καί τίποτε. Πρέπει νά βρούμε άλλους τρόπους". Κι άκόμα: "Όταν μιά πολιτική δέν μπορεί νά αλλάξει τή κοινωνία γιατί αυτό έτσι κι άλλιώς είναι άδύνατο σήμερα, τότε σέ τί μας χρειάζεται; Τό θέμα είναι νά προχωρήσουμε σήμερα σ'ένα νέο τρόπο ζωής".

Συμπεράσματα: Μόνον καί μόνον σήμερα μπορούμε νά προχωρήσουμε στήν άπαλλαγή από τή καταπίεση μέ σ'από τήν άλλαγή του δικού μας τρόπου ζωής έδώ καί τώρα. Κανένας λόγος άναφοράς στήν εργατική τάξη καί σέ πολιτικές διαδικασίες. Βέβαια αυτό άν μπορούσε νά συμβεί καί νά άπαλλαγούμε έτσι από τήν καταπίεση θάταν κι εύκολο κι εύραία. Όμως ή καταπίεση δέν ύπάρχει άπλά επειδή οί εργάτες, οί νέοι, οί γυναίκες τήν άποδέχονται (αυτό δέν έξηγει τίς αίτίες πού ύπάρχει ή καταπίεση, λέει μόνον ότι γίνεται άποδεχτή) αλλά επειδή ή ίδια ή εκμετάλλευση των εργαζομένων είναι πού δημιουργεί τήν άνάγκη γιά τήν άναπαραγωγή τής εργατικής δύναμης μέσ'απ' τήν οίκογένεια (γεννήσεις, διατροφή, έρωτα, πέραςμα άστικής ιδεολογίας) μέσ'απ' τό στρατό, τίς φυλακές (σωφρονισμός των άπειθαρχών εργαζομένων) κλπ. Αυτό σημαίνει ότι ή καταπίεση πέρα από τό νά παλεύει κάποιος γιά νά τήν περιορίσει, ύφίσταται καί θά ύφίσταται όσο θά ύπάρξει εκμετάλλευση. Άρα ή άπαλλαγή άπ' τήν καταπίεση σ'όλατά επίπεδα μπορεί νά γίνει πραγματικότητα καί νά ύπάρξει άπελευθέρωση μόνον μέ τήν κατάργηση τής εκμετάλλευσης πράγμα πού είναι δυνατό (ιστορικά παραδείγματα ύπάρχουν) μόνο μέ τό μαζικό άγώνα των εργατών ενάντια στον καπιταλισμό.

... ή άναπτυξη κινήματος

Σέ καμμιά περίπτωση όμως δέν σταματά ό άγώνας γιά τόν περιορισμό τής εκμετάλλευσης καί τής καταπίεσης μέ σά πλαίσια του καπιταλισμού πράγμα πού κάνει άναγκαία τήν ύπαρξη κάποιων κινήματων πού κινούνται σ'αυτή τή κατεύθυνση. Στή κατεύθυνση νά περιοριστεί όσο είναι δυνατό (άφου δέν μπορεί νά γίνει άμεσα ή άνατροπή) ή εκμετάλλευση έπιδιώκει τή μείωση των κερδών των καπιταλιστών μέ αίτήματα γιά λιγότερες ώρες δουλειάς, ψηλότερα μεροκάματα κλπ. Γιά νά περιοριστεί ή καταπίεση των γυναικών άπαιτείται ίση άμοιβή, παιδικούς σταθμούς, όχι στα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ
* Εφημερίδα τής ΟΣΕ

* Υπεύθυνη σάφισμα μέ τόν νόμο:
Μαρία Στύλλου
Μενάνδρου 50 - τηλ. 524.1001

* Εκτύπωση Όφσετ:
Ζ. Αντωνακούδης
Γ. Δημαράνη 28
Ρούφ
τηλ. 345.3269

Η ΔΥΝΕΧΙΣΗ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ "ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΘ. ΑΡΙΣΤΕΡΑ." Άραγε αρκεί μια ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΗ ΤΗΛΕ- ΟΠΤΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ για να μετατρέψει μια ΚΙΝΗΣΗ ΒΕΠΟ- ΛΟ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΘΤΑ- ΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ;

τευση κλπ.Γιά να περιορίσει η σεξουαλική καταπίεση ζητάς πχ. να έχουν τό δικαίωμα στόν έρωτα οί φυλακισμένοι.Γιά να σταματήσει η καταστροφή του περιβάλλοντος ζητάς να απομακρυνθεί τό τάδε εργοστάσιο να μήν χτιστούν πετροχημικά καί πυρηνικά.Γιά να προστατεύσεις τό δικαίωμα του κινήματος να παλεύει ελεύθερα ζητάς να καταργηθεί ό αντιτρομοκρατικός,ό 330,ζητάς να απελευθερωθούν οί φυλακισμένοι άγωνιστές.Γιά να περιοριστεί ή καταπίεση στό στρατό ζητάς μείωση της θητείας,όχι καθόνια κλπ.

Τό επιχείρημα πού λέει ότι ή πάλη για τόν περιορισμό της καταπίεσης καί της εκμετάλλευσης είναι με ταρρύθμιση καί εξοραϊσμός του καπιταλισμού καί ότι αυτό πού μπαίνει είναι ή κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς (θάνατος στ' άφεντικά-Δεξιά καί 'Αριστερά) καί κάθε καταπίεση (Κάτω ό στρατός, ή δουλειά, οί φυλακές, ή οίκογένεια κλπ.) άδυνατεί να καταλάβει ότι υπάρχει μία στενή συνάφεια ανάμεσα στους επιμέρους καθημερινούς άγώνες καί τήν αντικαπιταλιστική προοπτική. Η διακρίση ανάμεσα σε επαναστατικά καί επιμέρους καθήκοντα της εργατικής τάξης δέν ανταποκρίνεται στη πραγματικότητα.Γιατί όπως έχει δείξει ή εμπειρία των ταξικών άγώνων των εργατών,αυτοί δέν σταματούν με τήν ίκανοποίηση κάποιων αιτημάτων αλλά προχωράνε παραπέρα μέχρις ότου μπει συνολικά τό ζήτημα της πρακτικής αντιμετώπισης καί λύσης στα καθημερινά καί στα ιστορικά προβλήματα τόσο στό οικονομικό όσο καί στό πολιτικό, κοινωνικό καί πολιτιστικό τομέα, δηλαδή της επανάστασης. Τελικά ή άρνηση της πάλης για τόν περιορισμό της καταπίεσης σημαίνει κι άρνηση να μπει σε κίνηση ή ένιαία αυτή διαδικασία πάλης ενάντια στό καπιταλισμό.

αναπαράχξη προτύπων

Η επιλογή ενός νέου τρόπου ζωής σήμερα, από τήν άλλη μεριά, χωρίς να έχει μπει τό ζήτημα της άνατροπής της εκμετάλλευσης, μοιάζει σαν να μή θέλει να κατανοήσει τις αιτίες της εκμετάλλευσης, μοιάζει σαν να θεωρεί ότι ό καπιταλιστικός τρόπος ζωής σταματάει εκεί πού ξεκινάει ό σοσιαλιστικός τρόπος ζωής, καί πιά συγκεκριμένα ότι τό πέρασμα στό σοσιαλισμό μπορεί να γίνει μ' ένα ατομικό τρόπο -μ' ένα νέο περιεχόμενο στη προσωπική μας ζωή. Οδηγείται έτσι σε αντίληψεις για τήν ατομική κατάκτηση του σοσιαλισμού καί "οικοδόμησης του σ' ένα καί μόνο σπίτι" ή "σε μία καί μόνη πλατεία". Τό ότι κάποιες αλλαγές στόν τρόπο ζωής, στη συμπεριφορά μας στό σχολείο, στό καφενεύο, τήν οίκογένεια, τό λεωφορείο, τό τόπος δουλειάς, μπορούν καί είναι αναγκαίο να γίνουν (δέν μπορείς να μιλάς για όλη κοινωνία άπελευθέρωσης καί από τήν άλλη να παίξεις τό ρόλο του άνώτερου όπέναντι στην γυναίκα) δέν τό άμυλιαθτά κανέναν. Τό να θεωρείς όμως ότι αυτές οί αλλαγές είναι ά

ρκετές για νάρθει ό σοσιαλισμός, για να άπαλλαγούμε από τήν καταπίεση, μάλλον έχεις χάσει τό στοιχείο γιατί άπ' ότι φάνηκε κι από τό κίνημα των καταλήψεων ή άστική ιδεολογία δέν βγαίνει έξω από τήν νεπιστήμια όταν αυτά κλείνουν άπλά τις πόρτες τους. Καί πιά συγκεκριμένα. Τί είδους αλλαγές στη προσωπική ζωή μπορεί να γίνουν σήμερα; Γιατί δέν ξεφεύγουν καί δέν μπορούν να ξεφύγουν από τά άστικά πλαίσια; Όταν άρνηθείς τόν άστικό τρόπο παραγωγής θα πρέπει από κάπου να εξασφαλίσεις τή διατροφή σου. Τότε αρχίζεις να κλέβεις για νατό εξασφαλίσεις. Μπορεί να βρεθείς στη φυλακή μπορεί καί όχι. Είναι όμως ή πρακτική του να ιδιοποιείσαι πράγματα πού εσύ δέν συμμετέχεις στη παραγωγή τους τίποτα τό διαφορετικό άπ' αυτό πού κάνουν νόμιμα οίκαπιταλιστές σαν τάξη; (Η διαφορά τους βρίσκεται στό ότι οί πρώτοι μιμούνται τους δεύτερους στη συμπεριφορά χωρίς να έχουν τά ουσιαστικά προσόντα: τήν ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής). Όταν άρνηθείς τόν άστικό τρόπο διασκέδασης καί άναζήτησ τόν καινούργιο μέσα από τή δική σου αυτοκαταστροφή με άλκοόλ καί ναρκωτικά, κάνεις κάτι διαφορετικό άπ' αυτό πού έπιδίδωκουν οί έθροί σου; Όταν επιχειρούμε να άπαλαγοούμε από τήν άντρική καταπίεση χρίζοντας καί προγραμματίζοντας έτσι τή ζωή μας πού να τούς άποκλείει από τις σχέσεις μας μήπως άν γυναίκες δέν άναπαράγουμε τό διαχωρισμό ανάμεσα στα φύλα; Όταν τή κοπάνουμε από τήν οίκογένειά μας μήπως δέν άναζητάμε (έτσι κι ύποσει νήδητα) να άναλλάξουμε κάποιες άλλες τις ύποχρεώσεις πού είχε ή οίκογένεια όπέναντι σε μας; Ατομικά λοιπόν ένας-ένας, μιά-μιά οδηγούμαστε σε νέα λούκια άπ' τά όποία σίγουρα δέν βγαίνουμε ατομικά γιατί άκριβώς αυτά τά λούκια είναι σημένα για να μας χωράνε όλους κι όλοι. Μόνο με τή συλλογική πάλη, μόνο με τό σπάσιμο της εξατομικοποίησης καί τή προώθηση διεκδικητικών άγώνων αρχίζουν να γίνονται χειροπιαστές κάποιες καταχτήσεις καθημερινή ζωή πού κι αυτές πάλι ξαναδιευρύνονται με νέους πιά προχωρημένους άγώνες.

Γι αυτό ή άναγκαιότητα πολιτικής αντίστασης δέν είναι κάτι πού τδχουν άνακαλύψει οί σταλινικοί για να έλέγχουν τό κίνημα αλλά όρος για τό βάθαιμα των καταχτήσεων καί στη προσωπική ζωή. Μόνο με τήν ύπαρξη κάποιων συγκροτημένων προσαπειών αντίστασης άπ' τή μεριά ού των πού άρνούνται να παίξουν τό ρόλο πού τούς άποδίδει τό σύστημα των γυναικών, των νέων, των όμοφυλόφιλων, των εκδιδομένων γυναικών, των φυλακισμένων, των οίκολόγων, μπορούν να ύπερασπιστούν κάποιες νέες τρόποι έκφρασης, να καταχτηθούν συγκεκριμένα αίτήματα πού άλλάζουν τήν ζωή μας, πού περιορίζουν τήν καταπίεση άνοίγοντας έτσι τό δρόμο για τήν πλήρη κατάργηση της μέσ' άπό τή συντριβή της εκμετάλλευσης από τήν εργατική τάξη.

Η τελευταία άπόφαση της Κ.Ε. του ΚΚΕμ-λ προτείνει να μετατραπεί ή κίνηση για μία επαναστατική άριστερά σε πόλο συσείρωσης όλου του χώρου. Έτσι επανέρχεται στην προελογική πρόταση πού όμως κάτω από συγκεκριμένες διαφωνίες δέν είχε πραγματοποιηθεί. Τί είνει άραγε αυτό πού κάνει τό ΚΚΕμ-λ να τήν έξαναλαμβάνει; Η προελογική καί έκλογική έπιτυχία καί άποτελεσματικότητα της κίνησης; Η μήπως οί πολιτικές άνάγκες της επαναστατικής άριστερας πού φάχνουν στέγη για να λυθούν;

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ;

Οί 6.500 ψήφοι πού πήρε ή κίνηση έδειξαν ότι ύπηρεξε έστω καί ένας μικρός αριθμός συντρόφων ού δέν παρασύρθηκαν από τό δράμα της "ρεαλιστικής" άλλαγής. Αλλά τό έδιο περίπου έδειξαν καί οί ψήφοι του ΕΚΚΕ καί Μ-Α ΚΚΕ καθώς καί της ΕΔΕ. Σε κανένα βαθμό οί ψήφοι πρós τήν κίνηση δέν ήταν μία μεγαλύτερη συμμετοχή σ' αυτή τήν πρωτοβουλία. Αντίθετα άρχισε σαν συμφωνία των δύο οργανώσεων (Κ.Ο Μαχητής καί ΚΚΕμ-λ) καί έμεινε μέχρι τό τέλος τέτοια.

Καί αυτός ό χαρακτήρας έμεινε μέχρι τό τέλος με έξέταση τήν εμφάνιση της κίνησης στην τηλεόραση. Αλλά καί από αυτή τήν έκτυχή βγήκαν τα λάθος συμπεράσματα.

Τό ΚΚΕμ-λ σε όλη τήν προελογική καμπάνια ταλαντεύτηκε σε μία έκλογική έκφανση, (έφταξε καί ένα πρόγραμμα κόμματος) καί σε κάποιες πρωτοβουλίες πού συμμετείχε με άλλες οργανώσεις της επαναστατικής άριστερας (Τουρκία, συζήτηση στην νομική κλπ). Η άνταπόκριση πού είχανε τά δωδεκάλεπτα της κίνησης στην τηλεόραση έπιβεβαίωσαν τήν άποψη για ένα έκλογικό κατέβασμα στην ύψη σε πολιτικές πρωτοβουλίες. Γιατί έτσι θά φαινόταν καί στην πράξη ή διαφορετική φωνή πού μίληκε στην τηλεόραση. Αντίθετα τό ΚΚΕμ-λ έκρινε ότι ή άπήχηση πού είχε δικαίως τήν εμφάνισή του σαν κόμμα καί έτσι αυτό βάρυνε στην τακτική του από καί πέρα. Τό έπιστέγασμα αυτής της άπόφασης ήταν ή προελογική συγκέντρωση της Πατρίδας. Έπεί ένα όύωρο ή έκλογική εκλατεια, μαζεμένη από κάτω άκουγε τούς όμιλητές από τό μπακόνι του δεύτερου όρδου. Μετά από αυτό ούτε για συνθήματα δέν ύπήρχε διάθεση.

ΞΑΝΑ ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΨΤΗ

Μετά τις εκλογές ξαναμπήκε το θέμα των πρωτοβουλιών, έιδικότερα από άποψη τό Πολυτεχνείο καί όργανώθηκε στην Νομική καί ή πρώτη συζήτηση. Αυτή ή τακτική συνεργασία, όπως καί τόσες άλλες προηγούμενες έγινε μέσα από τήν έκκοινωνία των έδων των οργανώσεων χωρίς να χρησιμοποιηθεί κανένα ένδιάμεσο σχήμα όπως πχ τής κίνησης.

Σίγουρα αυτή ή μορφή συνεργασίας είνει δεμένη με συγκεκριμένες πρωτοβουλίες καί όχι από μία μόνιμη από κοινού λειτουργία της επαναστατικής άριστερας. Τό έρώτημα είνει τί από τά δύο θέλει να καλύψει ή άπόφαση της ΚΚΕμ-λ; Εάν είνει τήν πρώτη άνάγκη, δηλαδή συν εργασίες τακτικής, αυτό έχει λυθεί μέχρι τώρα με άπλούστερο τρόπο. Αν θέλει τό δεύτερο, δηλαδή ένα κοινό πόλο της επαναστατικής άριστερας πού να λειτουργεί όχι εύκαιριακά αλλά σε μόνιμη βάση τότε προσκαθε με πολύ πρόχειρο τρόπο να καλύψει ένα πολύ σημαντικό ζήτημα αυτής της περιόδου.

Η διαφωνία σε σχέση με τήν πρόταση ύπάρχει σε τρία επίπεδα. Στο ιστορικό, στο περιεχόμενο καί στην διαδικασία πού βλέπει να προχωράει μία τέτοια ύπόθεση. Η κίνηση είνει δεμένη με μία έκλογική ή νεργασία στην ύψη στις εκλογές καί έκτιμήσεις των δύο οργανώσεων πού τήν άποτελούν. Έχει ένα πρόγραμμα πού στό "Άκροκόλ όπου τό παρυσίασε δέν έγινε δεκτό από κανένα άλλο καί μία διαδικασία δικής της συγκρότησης μακριά καί έξω από κάθε συζήτηση καί συμμετοχή των ύπολοίπων συντρόφων της επαναστατικής άριστερας.

Καί αυτά τά προβλήματα τό ΚΚΕμ-λ προσκαθε τώρα να τά καλύψει με ένα οργανωτικό τρόπο προτίνοντας δημοκρατικές διαδικασίες καί όμοφωνίες πού θά εξασφαλίσουν τήν συμμετοχή πού δέν ύπάρχει μέχρι τώρα.

Όμως οί άνάγκες πού έχει ή επαναστατική Άριστερά αυτή τήν περίοδο είνει κύρια πολιτικής γραμμής καί δέν μπορούν να καλυφθούν με ένα πρόγραμμα πού τά λίγα όλα καί τίποτα καί με διάφορες καλές προθέσεις για κλατιές δημοκρατίες. Τό σχήμα είνει ένα κομμάτι του προβλήματος καί θά καθοριστεί σαν άποτέλεσμα πολιτικών συζητήσεων καί εκλογών καί όχι τό αντίστροφο.

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ

ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

Συνέντευξη από
δυντροφο της ΝΤΕΒ ΓΙΟΛ

"Τό αποτέλεσμα αὐτῶν τῶν ἐξελίξε-
ων εἶναι ἡ ἐφαρμογή ἑνός πολιτικοῦ
στρατιωτικοῦ νόμου. Ἐνῶ συνεχίζονται
τά βασανιστήρια, μέ τρόπο πού νά ἐνισ-
χύουν τίς φασιστικές σφαγές, ὁ στρατός
ἐμφανίζεται στό προσκήνιο, ὄλο καί πε-
ρισσότερο, μέ τό πρόσχημα τῆς θά βάλει
φραγμό στήν ἀναρχία. Αὐτές οἱ ἐξελί-
ξεις πρέπει νά χαρακτηρισθοῦν ὡς προ-
σπάθεια ἐφαρμογῆς ἑνός καταπιεστικοῦ
καθεστώτος, πού ἡ πολιτική ἀσκεῖται ἀ-
πό μιά κυβέρνηση μέ ἀριστερό πρόσωπο
(ἕνα παράδειγμα πού συναντᾶται πολύ
συχνά στίς χώρες τῆς Λατινικῆς Ἀμε-
ρικῆς). Καί τέτοια καθεστῶτα τό νά ἀ-
κολουθηθοῦνε, τίς περισσότερες φορές,
ἀπό ἕνα ἀνοιχτά φασιστικό καθεστῶς,
εἶναι κάτι τό ἀναπόφευκτο."
(DEVIRIMCI YOL, No 21, Αὐγούστος 1978)

Ποια προβλήματα ἦρδε νά λυσε ἡ Χούντα

"Στήν Τουρκία, χώρα ἐξαρτημένη ἀπό
τόν ἰμπεριαλισμό, οἱ ἀρχές τῆς ἀστικῆς
δημοκρατίας δέν μπόρεσαν ποτέ νά λει-
τουργήσουν. Οἱ κυρίαρχες τάξεις ἐξασ-
φαλίζουν τήν κυριαρχία τους πάνω στίς
ἐργαζόμενες μάζες μέ τήν ἀνοιχτή τρο-
μοκρατία, σέ ἀντίθεση μέ τίς χώρες πού
ἰσχύει ἡ ἀστική δημοκρατία, ὅπου αὐτό
γίνεται μέ κάποιες παραχωρήσεις στήν
ἐργατική τάξη. Κι αὐτό γιατί, στήν Τουρ-
κία, δέν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος γιά νά
συνεχιστεῖ τό ἐκμεταλεωτικό σύστημα
ἀπέναντι στήν ἀντιπολίτευση τῶν μαζῶν
πού δέν ἔχει ἐξουδετερωθεῖ ἀπό κάποι-
ες οἰκονομικές παραχωρήσεις.

Κύρια γι' αὐτούς τούς λόγους ὁ φασι-
σμός, ὁ ὁποῖος στίς ἀνεπτυγμένες καπι-
ταλιστικές χώρες ἀντιπαρατίθεται σέ συγκε-
κριμένες περιόδους κρίσης, σέ χώρες
εσοικιακές ὅπως ἡ δική μας, ἐμφανί-
ζεται μέ μιά ἰδιαίτερη ἰσχύος, ὅπου τό
κράτος παίζει ἕνα σημαντικό ρόλο.
Ἐνα καθεστῶς πού δέν ἀναγνωρίζει μέ
κανένα τρόπο τό δικαιώματα καί τίς ἐ-
λευθερίες πού συναντᾶται στίς ἀστικές
δημοκρατίες, βρῖσκεται ἀσυνέχεια στήν
ἡμερήσια διάταξη.

Ὁ στρατός εἶναι πάντα ἕνα βασικό
στοιχεῖο τοῦ καθεστώτος. Ὁ στρατιω-
τικός νόμος εἶναι συνέχεια στήν ἡμε-
ρήσια διάταξη. Πάντα ὡς πρόεδρος τῆς
δημοκρατίας ἐκλέγεται ἕνας στρατηγός.
Ἐπάρχουν περίοδοι ὅπου ἰσχύουν κά-
ποια στοιχεῖα ἀστικῆς δημοκρατίας,
καί δίνονται ὀρισμένα δικαιώματα καί
ἐλευθερίες. Τά πολιτικά κόμματα καί
τό κοινοβούλιο λειτουργοῦν. Ὅμως ἀκό-
μα καί σέ τέτοιες ὁμαλές περιόδους,
λειτουργεῖ παράλληλα καί τό Συμβούλιο
Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας, ὡς τό ἀνώτατο
μυστηριώδες ὄργανο τοῦ κράτους. Ἐ
(Τό Συμβούλιο Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας ἀ-
ποτελεῖται στήν πλειοψηφία του ἀπό
στρατιωτικούς, καί παίζει ἕναν καθο-
ριστικό ρόλο στή κρατική διοίκηση),
ἐνῶ σ' αὐτές τίς περιόδους οἱ στρατι-
ωτικοί νόμοι, ἡ καταπίεση καί οἱ ἀπα-
γορεύσεις δέν λείπουν ποτέ. Καί σέ
περιόδους ὅπου ἀμφισβητεῖται ἡ κυ-
ριαρχία τῶν ἐκμεταλεωτικῶν τάξεων
καί τά συμφέροντα τῆς μονοπωλιακῆς
ἀστικῆς τάξης κινδυνεύουν ἡ στρατι-
ωτική ἡγεσία ἐπεμβαίνει κατ' εὐθείαν
στή διοίκηση τῆς χώρας.

Ἐτσι τό στρατιωτικό καθεστῶς πού
ἐγκαθιδρύθηκε στή χώρα μετά τίς 12
Σεπτέμβρη μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ ὡς
μόν ὡς μιά ἀνοιχτή ἐφαρμογή ἑνός φα-
σισμοῦ ἀποικιακοῦ τύπου. Ἐγκαθιδρύ-
θηκε γιά νά ἐξασφαλίσει τή συνέχιση
τῆς κυριαρχίας τῆς μονοπωλιακῆς ἀ-

στικῆς τάξης. Ἐνα καθεστῶς πού κατα-
ργεῖ ὄλα τ' ἀ δικαιώματα καί ἐλευθερί-
ες πού μποροῦν νά μπουν μέσα σ' ἕνα
πλαῖσιο ἀστικῆς δημοκρατίας, καί στη-
ρίζεται ἀπό κάθε ἀποψη σ' ἀνοιχτά κα-
ταπιεστικές μεθόδους. Ἐπάρχουν, βέ-
βαια, διαφορές μέ τίς κλασσικές φασι-
στικές δικτατορίες.

Καί πρῖν ἀπό τίς 12 Σεπτέμβρη στήν
Τουρκία δέν ὑπῆρχε μιά δημοκρατία ἀ-
κόμα καί μέ τήν ἀστική ἔννοια. Κυρι-
αρχοῦσε ἡ καταπίεση καί βαρβαρότητα
τοῦ κράτους πάνω στίς ἐργαζόμενες
μάζες. Δέν ἀναγνωρίζονταν στίς μάζες
ἡ ἐλευθερία τοῦ νά συμμετέχουν στήν
πολιτική καί νά ὀργανώνονται. Ὅλα
τά ἐπαναστατικά ἔντυπα εἶχαν ἀπαγο-
ρευτεῖ. Οἱ ἄνθρωποι ρίχνονταν στίς
φυλακές γιά τίς ἰδέες τους. Βασανί-
ζονταν καί τουφεκίζονταν ὅπως στήν
περίπτωση τῆς Φάτσα ὅπου οἱ ἐργαζό-
μενες μάζες πῆραν συνειδητά τήν τύ-
χη τους στά χέρια τους. Ὅλος ὁ κόσ-
μος εἶδε καθαρά πῶς κάνανε ὡς τρελ-
οί βάζοντας στό ράφι ὄλες τίς περί-
δημοκρατίας καί ἐκλογῶν διακηρύξεις
τους. Τό ἐλεύθερο, δημοκρατικό, κοινο-
βουλευτικό καθεστῶς ἦταν μόνο ἕνα
διαφανές κάλυμμα πάνω ἀπ' ὄλα αὐτά.

Αὐτό πού ἀλλάξε με τήν ἐπέμβαση
τῆς 12 Σεπτ. ἦταν ὅτι ἐπῆσε κι αὐτό
τό κάλυμμα, καί ὅτι ἐγίνε φανερό γιά
τά καλά ὅτι τό καθεστῶς τῶν κυριαρ-
χων τάξεων στήν Τουρκία, εἶναι ἕνα κα-
θεστῶς σκλαβιάς πού στηρίζεται στήν
καταπίεση καί τήν τρομοκρατία τοῦ ἀ-
στικοῦ κράτους, στή βασανιστήρια καί
στήν τυραννία. Δέν εἶναι τίποτα ἄλλο
ἀπ' ὄλα αὐτά." (DEV-YOL, λίγους μῆ-
νες μετά τό πραξικόπημα).

Ἡ Τουρκία εἶναι μιά ἡμιαποικια-
κή νεοαποικιακή χώρα ἐξαρτημένη ἀπό
τόν ἰμπεριαλισμό. Κυρίως μετά τόν Β'
Πόλεμο Διανομῆς οἱ ἰμπεριαλιστές ἔθ-
λησαν νά στηρίξουν τήν ἀνάπτυξη τοῦ
καπιταλισμοῦ στήν Τουρκία. Ἐπειδή
δέν καταφέρθηκε νά ἐξουδετερωθοῦν
τό προκαπιταλιστικά στοιχεῖο, ἡ οἰκονο-
μική δομή ἔχει μιά παραμορφωμένη ὄ-
ψη. Ἐπειδή ἡ μονοπωλιακή ἀστική τά-
ξη ἦταν ἀρκετά ἀδύνατη γιά νά κυβερ-
νήσει μόνη της, κυβέρνησε τή χώρα σέ
συμμαχία μέ διάφορα καπιταλιστικά
κομμάτια - σέ μιά ἀντιφασιστική συνεργα-
σία πού δημιουργοῦσε προβλήματα.

Ἡ σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ
τῶν κυρίαρχων τάξεων δημιουργεῖ τήν
κρίση. Ἡ ἀνάπτυξη τοῦ ἐπαναστατικοῦ
κινήματος, σέ συνδιασμό μέ τήν κρίση
ἐξουσίας μεταξύ τῶν κυρίαρχων τάξε-
ων, στριμώχνει τό καθεστῶς. Ἐτσι γιά
τήν μονοπωλιακή ἀστική τάξη δέν μέ-
νει παρά ἕνας μόνο δρόμος: Ὁ ἀνοιχ-
τός φασισμός.

Ἡ μονοπωλιακή ἀστική τάξη θέλει
νά συγκεντρώσει ὄλη τήν ἐξουσία στά
χέρια της καί νά καταφέρει πλήγματα
στός συμμαχούς της (τοκογλυφική ἐ-
μπορική ἀστική τάξη, γαιοκτήμονες).
Ἄλλά βασικά θέλει νά καταφέρει χτυ-
πήματα στόν λαό καί κύρια στήν ἐργα-
τική τάξη. Αὐτή ἡ οἰκονομοπολιτική
κρίση θά συνεχιστεῖ ὅσο θά συνεχίζει
νά ὑπάρχει αὐτό τό καθεστῶς. Ἐπειδή
ἡ μονοπωλιακή ἀστική τάξη τῆς Τουρ-
κίας δέν εἶναι ἰσχυρή ὅπως οἱ ἀστι-
κές τάξεις τῆς Δύσης δέν μπορεῖ νά
ἐκτονώσει τήν ἀντιπολίτευση τῶν ἐρ-
γατῶν δίνοντας τίς λύσεις ὡς μέλι. Γι' αὐ-
τό τό λόγο τό κυρίαρχο στοιχεῖο τοῦ
κράτους εἶναι ἡ καταπίεση καί ἡ τρο-
μοκρατία. Ἐτσι ἐμφανίζεται ἕνα καθε-
στῶς πού στούς θεσμούς μοιάζει μέ
τήν δημοκρατία, ἀλλά στήν οὐσία λει-
τουργεῖ μέ τό στοιχεῖο τῆς βίας, καί
ἐμφανίζεται μιά δομή μέ τήν δημοκρα-
τία της στό κρεμαστάρι. Αὐτός εἶναι
ὁ φασισμός ἀποικιοκρατικοῦ τύπου.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Τά κόμματα τῶν κυρίαρχων τάξεων
ἀποδείχθηκαν ἀνίκανα νά βγάλουν τήν
χώρα ἀπό τήν κρίση. Μέ τήν ἀναπτυσ-
σιμὴ κοινωνική ἀντιπολίτευση, τήν ἀ-
δυναμία τοῦ καθεστώτος νά σταματή-
σει τούς ἀγῶνες τῆς ἐργατικῆς τάξης,
καί πάρα πέρα μέ τό ἀναπτυσσόμενο
προτσές τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, μέ τήν
ἀνεπάρκεια τῶν ἐπιθέσεων τῶν φασισ-
τῶν καί τοῦ κράτους, μέ τίς 500.000
ἐργάτες πού περίμεναν τόν Νοέμβρη
τοῦ 1980 γιά νά ἀρχίσουν ἀπεργίες
ἐν ὄψῃ τῶν διαπραγματεύσεων γιά τήν
Συλλογική Σύμβαση καί τό πῶς σημαν-
τικό ἀπ' ὄλα μέ τήν ἀνάπτυξη τοῦ ἐ-
παναστατικοῦ ἀγῶνα, μιά μόνο λύση
εἶχε μένει: τό στρατιωτικό πραξικό-
πημα.

Ἡ πολιτική τῆς Χούντας τῶν ἐνα- χρονο ἐξουσίας τῆς

Μποροῦμε νά βάλλουμε στή σειρά
τίς ἐπιδιώξεις τῶν στρατηγῶν ὡς
ἐξῆς:
* Ἡ καταστολή τοῦ ἄγῶνα τῆς ἐπα-
ναστατικῆς ἀντιπολίτευσης τῶν μαζῶν.
* Ἡ καταστολή τῶν οἰκονομικῶν καί
κοινωνικῶν διεκδικήσεων τῆς ἐργατι-
κητῆς τάξης καί τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν.
* Ἡ ἀναδιάρθρωση τοῦ κρατικοῦ μηχανο-
σμοῦ καί τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας
πού εἶχαν κλονιστεῖ ὄλογο τῆς ὀικονο-
μικῆς κρίσης, τοῦ πληθωρισμοῦ καί τῆς
ὄλοένα αὐξανόμενης ἀνεργίας.
* Τήν ἐξασφάλιση τῆς σταθερότητας,
πού ἦταν ἀπαραίτητη στούς ἐκμεταλε-
τές γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ οἰκονομι-
κοῦ προγράμματος.
Ἐτσι δημιουργήθηκε μιά ἰσχυρή ἐ-
ξουσία πού ἦταν χροσισιμὴ στόν ἄμερι-
κάνικο ἰμπεριαλισμό μετά τήν εἰσβο-
λή στό Ἀφγανιστάν, τήν Ἰρανική ἐπα-
νάσταση καί τίς ἐπικίνδυνες ἐξελί-
ξεις στήν Μέση Ἀνατολή.
Ἡ Χούντα ἐπιτίθεται στό λαό
κύρια γιά αὐτούς τούς λόγους. Ἀπό
τήν ἄλλη γιά λόγους τακτικῆς συλ-
λαμβάνει καί κρατᾶει καί μερικούς
φασίστες δολοφόνους. Τά μέτρα τῆς
Χούντας ἐναντίον στοῦ κόμματος Ἐθνικ-
στικοῦ Κινήματος μποροῦν νά χαρα-
κτηριστοῦν ὡς μιά ἀπάτη πού γίνε-
ται σέ καιρό πολέμου. Μ' αὐτό τόν

τρόπο θέλει νά δώσει ἕνα προσωπεῖ
ο οὐδενότρητος. Γιατί ἡ ἀντίδρα-
ση σ' ἕνα πραξικόπημα, πού θά ἦταν
φιλικό στό Κόμμα Ἐθνικιστικοῦ Κι-
νήματος θά ἦταν πολύπλευρη. Ἡ Μπα-
ρζουαζία πού δέν ἤθελε νά τό δια-
κινδυνεύσει, ἔκανε μιά στρατιωτι-
κή ἐπέμβαση πού ἦταν ὀρθό ὅσο ἔ-
νάντια στήν Ἄριστερα ὅσο καί στή
Δεξιά. Ἐτσι καί τό καθῆκον τῶν πο-
λιτικῶν φασιστῶν τό ἐπομίστηκε ἡ
Χούντα.
Ἡ Χούντα ἐπιτίθεται μανιασ-
μένα μετά βασανιστήρια, τίς ἀγῶ-
νες καί τίς σφαγές. Γίνονται συνέ-
χεια μαζικές συλλήψεις. Κλείνουν
τά συνδικάτα. Μένει ἀνοιχτή μόνον ἡ
κρατικοσυνδικαλιστική ΤΟΥΡΚΙΣ. Ἐ-
τοιμάζεται καινούργιος νόμος γιά
τά συνδικάτα ἕνα καινούργιο σύντα-
γμα, ἕνας καινούργιος νόμος γιά τῶν
Πανεπιστήμια καί νόμοι γιά τά κόμ-
ματα καί τίς ἐκλογές.
Στόν οἰκονομικό τομέα: Γίνονται
μεγάλες ἀνατιμήσεις. Ὁ πληθωρισμός
τοῦ 1980 σύμφωνα μέ τόν Εἰσαλ αὐτή
ἦθε 35%, σύμφωνα μέ τό Κρατικό Ἰ-
δρυμα Προγραμματισμοῦ 80% καί σύμ-
φωνα μέ τό Ἰνστιτούτο Ἐμπορίου
107,25%. Γιά τόν πληθωρισμό τοῦ 81
ὁ Εἰσαλ λέει 40%, τό ΚΙΠ 150% καί
ὁ σύνδεσμος βιομηχάνων 160%.
Στόν τομέα τῶν οἰκοδομῶν καί
τῆς γεωργίας, τούς πέντε πρώτους
μῆνες τό 81 παρατηρήθηκε μείωση
ἐπενδύσεων 34%, ἡ ἀνεργία ἔχει ξε-
περάσει τό 50%. Ὁ ρυθμός οἰκονομ-
κῆς ἀνάπτυξης εἶναι σύμφωνα μέ τό
ΚΙΠ 3% καί σύμφωνα μέ τόν σύνδεσ-
μο βιομηχάνων 1,6%, ἐνῶ ἡ αὐξηση
τοῦ πληθωρισμοῦ εἶναι γνωστό ὅτι εἶ-
ναι 2,5-3%. Δηλαδή ἡ αὐξηση τοῦ κα-
τά κεφαλὴ εἰσοδήματος σύμφωνα μέ
τό ΚΙΠ εἶναι 0-0,5% ἐνῶ γιά τόν
σύνδεσμο βιομηχάνων -1,4% ἕως -1,1%.
Καταργοῦνται οἱ περιορισμοί
στό ἐξωτερικό ἐμπόριο καί στίς εἰ-
σαγωγές καί τό ἔλλειμα ἐξωτερικοῦ
ἐμπορίου τό 81 αὐξάνει κατά 90%.
Ἡ κρατική βοήθεια στά κρατικά οἰ-
κονομικά ἱδρύματα καί ἐπιχειρήσεις
μειώνεται ἀπό 351 δισ. λίρες στίς
62 δισ. λίρες. Μέ τό νόμοσχέδιο
γιά τήν ἐλεύθερη ἀγορά κεφαλαίου
καί τήν πολιτική τοῦ ἐλευθεροῦ ἐ-
πιτόκιου ἡ ἀνοργανωτή τοκογλυφία
δέχεται πλήγματα. Οἱ τόκοι πτόσα-
νε 60% καί πάνω. Δέχτηκαν ἐπίσης

ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΜΕΤΑ ΤΟ

πλήγματα και οι συνεταιρισμοί που είχαν βασικό φορέα την Όμοσπονδία Αγροτικών Συνεταιρισμών. Οι τιμές ασφαλείας κρατήθηκαν χαμηλές και έτσι οι φτωχοί αγρότες πήγαν ακόμα πιο κάτω. Οι τόκοι των δανείων που παίρνουν οι καταστηματαρχές και έπαγγελματίες αυξήθηκαν από 19% σε 27-30%. Οι εργατικοί μισθοί καθορίζονται από ένα συμβούλιο το οποίο διορίζεται από την Χούντα. Οι αυξήσεις το 1980 κυμάνθηκαν μεταξύ 70-80% και το 1981 δόθηκε 30%. Το 80 δόθηκε περισσότερη αύξηση γιατί πολλοί κλάδοι δεν είχαν πάρει καμιά αύξηση εδώ και 2 χρόνια. Συλλογικές συμβάσεις στην Τουρκία γίνονταν κάθε 2 χρόνια. Η Χούντα επιτίθεται μανιασμένα για να πνίξει την πολιτική αντιπολίτευση που μπορεί να αναπτυχθεί λόγω της βάνωσης οι οικονομικής πολιτικής της.

Αυτοί που έχουν συλληφθεί είναι πάνω από εκατό χιλιάδες, αυτοί που έχουν τουφεκιστεί με διάφορους τρόπους πάνω από 500, πάνω από 100 έχουν πεθάνει από βασανιστήρια και επίσης έχουν βρεθεί 60 πτώματα που δεν ξέρουν σε ποιούς ανήκουν. Και 10 έχουν απαγχονιστεί.

Για τη κατάσταση της αριστεράς πριν και κατά τη Χούντα

Η άστική τρομοκρατία πριν τις 12 Σεπτεμβρίου δημιουργούσε άναποφασιστικότητα και φόβο στις μικροαστικές μάζες. Και οι μάζες περίμεναν ένα αυταρχικό καθεστώς που θα σταματούσε αυτά τα επεισόδια. Το στόμα της πολιτικής και στρατιωτι-

κής τρομοκρατίας μετά τις 12 Σεπτεμβρίου δημιούργησε μια χαλάρωση και άνεση στους μικροαστικούς κύκλους. Το ότι είχαν αποκτήσει επιρροή σε μικροαστικούς κύκλους διανοουμένων οι λαθεμένες πολιτικές εκτιμήσεις για τον φασισμό που έβλεπαν το φασισμό να αποτελείται μόνο από το κόμμα Έθνικιστικής Δράσης οι όπορτουμιστικές και ένδοτικές αντιλήψεις και οι τάσεις να πάρουν θέση απέναντι στη δεξιά και άριστερή τρομοκρατία δημιούργησε την βάση των απόψεων που αποτελεί την ιδεολογική πολιτική δημιουργία της χούντας. Επίσης στην περίοδο πριν τις 12 Σεπτεμβρίου μια περίοδο που η Τουρκία ζούσε σε μια άλλως εξαιρετική κατάσταση, γενικά το άριστερό κίνημα είχε να παρουσιάσει πολλές άρνητικές πρακτικές: Διασπάσεις, συγκρούσεις μεταξύ "σοσιαλφασιστών" και "μαοϊκών". Έριδες και συγκρούσεις στα έσω-εξωτερικά των οργανώσεων. Ένδοτικές και όπορτουμιστικές τάσεις. Ανεύθυνες ανταγωνιστικές αντιλήψεις δράσης. Έργατοπατρισμός στα συνδικάτα. Η Χούντα άρχισε και σήμερα ενώ επιτίθεται ενάντια στα δικαιώματα των εργατών χρησιμοποιεί την αντιπάθεια τους απέναντι στους εργατοπατέρες. Και το πιο σημαντικό από όλα αυτά είναι ότι δεν κατορθώθηκε να εξασφαλιστεί η δημοκρατία μιας κοινής γραμμής ενάντια στην Χούντα, η οποία ήταν φανερό ότι έρχόταν. Το καθήκον σήμερα του κινήματος είναι να δημιουργηθεί ένα ισχυρό επαναστατικό μέτωπο αντίστασης. Η κάθε επίθεση της χούντας πρέπει να είναι μια πρόσκληση ενότητας και αν

τίστασης. Η Χούντα που επιτίθεται άγρια για να εξοντώσει μια ώρα χίτερα την αντιπολίτευση, που έχει διώξει όλους τους εκλεγμένους δημαρχους και προέδρους κοινοτήτων προσπαθεί να δολοφονήσει το λαό να πατάει κάτω από τις μπότες της και να μείνει όρθια με τη δύναμη της λύγης.

Αυτά που έκαναν την επέμβαση στις 12-3-71 "σπείραν άνεμο και θέρισαν φουρτούνα". Οι τωρινοί "σπείραν φουρτούνα και θα θέρισουν τυφώνα".

Το καθήκον των επαναστατών σήμερα είναι να μετατρέψουν τον πόθο του εργαζόμενου λαού για ελευθερία, δημοκρατία, για μια ανθρώπινη ζωή σε ένα τυφώνα που θα πνέσει προς την εξουσία του ίδιου του λαού.

Η ΝΤΙΣΚ τόσο πριν το πραξικόπημα όσο και μετά δεν έδωσε κανένα αποτελεσματικό αγώνα απέναντι στην Χούντα. Η πολιτική της δεν μπόρεσε να γίνει αποτελεσματική. Ο κυρίαρχος λόγος για αυτό ήταν η πολιτική της ηγεσίας της, που δεν έβλεπε την οργάνωση της εργατικής τάξης σε πολιτικό επίπεδο. Οι λόγοι που οι εργάτες βρισκόταν στην ΝΤΙΣΚ ή συμπάθουσαν την ΝΤΙΣΚ ήταν οικονομικοί.

Η πολιτική ηγεσία της ΝΤΙΣΚ μπορεί να χαρακτηριστεί οικονομιστική. Το ότι η ηγεσία της ΝΤΙΣΚ προσπάθησε να δώσει στους εργάτες πολιτική συνείδηση, ένα πολιτικό προσανατολισμό είχε σαν αποτέλεσμα οι εργάτες να μείνουν θεατές στις πολιτικές εξελίξεις. Οι επαναστάτες αγωνίστηκαν για να οργάνωσουν πολιτικά τους εργάτες, τόσο

αυτούς που βρίσκονταν μέσα στην ΝΤΙΣΚ όσο και αυτούς που βρίσκονταν έξω από αυτήν. Γιαυτό το λόγο οι επαναστάτες αγωνίστηκαν ενάντια στην πολιτική των ρεβιζιονιστών εργατοπατέρων για ένα ιδεολογικό οικονομικό δημοκρατικό αγώνα πάνω σε μια πολιτική βάση. Οι επαναστάτες αν και δώσαν πετυχημένους αγώνες και στά συνδικάτα-μέλη της ΝΤΙΣΚ και σε διάφορα ανεξάρτητα συνδικάτα ενάντια στην πολιτική αυτών των εργατοπατέρων δεν μπόρεσαν να σπάσουν την επιρροή του ρεβιζιονισμού και του οικονομισμού στους εργάτες. Αυτή η ανεπάρκεια είχε δυσμενή αποτελέσματα και για την περίοδο μετά τις 12 Σεπτεμβρίου. Και έτσι η εργατική τάξη που κύρια δέχτηκε την επίθεση της Χούντας δεν μπόρεσε να αντιταχθεί απέναντι στη Χούντα.

Η γενική θέση της DEV-YOL για την ΝΤΙΣΚ ήταν και είναι ότι η ΝΤΙΣΚ είναι ένα ταξικό συνδικάτο με άοργανωση της εργατικής τάξης όπως κυριαρχεί μία λαθεμένη πολιτική. Και στην οποία οι επαναστάτες πρέπει επεμβαίνοντας να δώσει ένα σωστό προσανατολισμό. Δηλαδή η DEV-YOL βλέπει την ΝΤΙΣΚ όπως και την όμοσπονδία δασκάλων (τουρκική Ένωσισια δασκάλων) στο κίνημα των δασκάλων. Και στην οποία η ηγεσία ήταν στην πλειοψηφία της επαναστατική. Υπήρχαν όμως και όμοσπονδίες είτε μέλη της ΝΤΙΣΚ είτε ανεξάρτητες όπως στον κλάδο των δρουχείων που η πολιτική ήταν επαναστατική.

Η DEV-YOL δεν βλέπει το Κουρδιστάν της Τουρκίας σαν αποικία της Τουρκίας. Το βλέπει σαν μία χώρα που έχει κομματιαστεί σε κομμάτια που ανήκουν στην Τουρκία, στο Ιράκ στο Ιράν και την Συρία. Βλέπει ότι οι έχθροι των Τούρκων και των Κούρδων επαναστατών στην Τουρκία είναι κοινός. Και αυτός ο έχθρος είναι ο ιμπεριαλισμός και η δικτατορία της ολιγαρχίας. Και προτείνει την κοινή οργάνωση, τον κοινό αγώνα των Τούρκων και Κούρδων επαναστατών της Τουρκίας. Και η βασική άρχη αυτού του αγώνα και μιας τέτοιας οργάνωσης αντίληψης είναι η ήττα του ιμπεριαλισμού και η άναγώριση του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης του Κούρδικου λαού.

Μετά την εγκαθίδρυση της Χούντας οι επαναστάτες προχώρησαν σε οργανωμένες οργανωτικές αναδιορθώσεις. Τα βασικά από αυτά μπορούμε να τα συνοψίσουμε ως εξής:

- Η ανάπτυξη του ένοπλου κλάδου των Επιτροπών Αντίστασης και η εξέλιξη τους σε μονάδες ένοπλης αντίστασης.

- Οι ενέργειες κατά της Χούντας μετά το πραξικόπημα: Σ' ορισμένες περιοχές και σε διαφορετικά χρονικά διαστήματα έχουν γίνει παράνομες συγκεντρώσεις και πορείες, και έχουν αναρτηθεί πανό, έχουν γραφτεί συνθήματα και άλλα.

- Επίθεσεις ενάντια σε αστυνομικά τμήματα και εκτελέσεις-τιμωρία διαφόρων καταδοτών σε αρκετές περιοχές. Ένοπλες ενέργειες εναντίον γνωστών εταιρειών και αντιπροσωπειών του ιμπεριαλισμού και ιδιαίτερα του αμερικάνικου.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '81

συνέχεια από σελ. 5

σταση όπου ένα ζωντανό κίνημα του, δρόμους, στα εργοστάσια, στις γειτονιές, στα σχολεία, στους στρατώνες θα απαιτούσε ένα ύπαρκτο και συγκεκριμένο αντίκρουσμα της κοινοβουλευτικής αλλαγής. Έδώ, πέρα από το προγραμματικό επίπεδο, βρίσκεται μια βασική διαφοροποίηση της ΕΑ από το ΠΑΣΟΚ όσο και από το ΚΚΕ-ΚΚΕεσ. Κι αυτή η διαφορά πρέπει να βγει στην επιφάνεια όσο το δυνατό πιο σύντομα. Με την υποστήριξη και τη προβολή αγώνων που ξεσπάνε αυθόρμητα σε μια τέτοια κατάσταση (π.χ. φυλακές, κατάληψη Χέννινγκερ). Αλλά και με τις πρωτοβουλίες που μπορεί να πάρει οργανωμένα ή ΕΑ ανοίγοντας μέτωπα, διεκδικώντας κατακτήσεις. Σ' αυτή την κατεύθυνση εντάσσεται η πρόταση για τη διαδήλωση της 16 Νοέμβρη. Μια πρω-

που ή απομόνωση και η προβοκατορολογία είναι πολύ δύσκολη, ένα ζήτημα που μπορεί να έχει συγκεκριμένη συνέχεια, ένα ζήτημα που ένοποιεί και τον "χώρο" αλλά και αποτελεί πρόταση προς όλα τα κομμάτια του κινήματος μιας κι έχουν άμεσα γνωρίσει τη συμμαχία της κατάργησης των ΜΑΤ. Ταυτόχρονα όμως μια πρωτοβουλία "προγραμματικού χαρακτήρα" μιας και εισηγείται μια διαφορετική στάση απέναντι στη νέα πολιτική κατάσταση. Μ' αυτή την έννοια η διαδήλωση στις 16 Νοέμβρη είναι μια πολύ σοβαρή πρωτοβουλία, μια "αφύπνιση" και της ίδιας της ΕΑ από την νάρκη της "δημοκρατικής νίκης" και της επανάστασης στο ΠΑΣΟΚ.

Μ' αυτή την έννοια η διαδήλωση των ήδη περιορισμένων δυνάμεων με την άρνηση του ΚΚΕ-λ είναι σημαντική. Και γίνεται πιο σημαντική αν εξεταστεί η συγκεκριμένη επιχείρηση

άρνηθηκε τη πρόταση για την αυτόνομη παρέμβαση της ΕΑ στο Πολυτεχνείο. Από τη μία το ΚΚΕ-λ έχει πρόβλημα πολιτικού προσανατολισμού. Ξεκινώντας από την έμφαση που έχει στο προγραμματικό επίπεδο ή αντι-ιμπεριαλιστική αιχμή, το ΚΚΕ-λ ψάχνει τους διαχωρισμούς με το ΠΑΣΟΚ στα ζητήματα ΝΑΤΟ-Βάσεις, και με μια σχηματική συγκεκριμενοποίηση στο αν θα πάει ή πορεία στη Πρεσβεία ή όχι. Χωρίς να σημαίνει ότι τα ζητήματα του ΝΑΤΟ και των Αμερικάνων δεν είναι σοβαρά, σήμερα δεν μπορούν να στηρίξουν παρά συνθηματολογική διαφοροποίηση. Σε τόσο γενικά θέματα το κίνημα δεν μπορεί σήμερα με τις παρεμβάσεις του να καθορίσει πλαίσια στο ΠΑΣΟΚ, κι έτσι το αν θα πάει ή όχι η πορεία στη Πρεσβεία το ΠΑΣΟΚ μπορεί να το αποφασίσει χωρίς σοβαρές συνέπειες. Έτσι η έμφαση δεν είναι στο ζήτη-

ΚΚΕ-λ αρνείται κάποια άλλη χωριστή κινητοποίηση με σκεπτικό "να μην αποσπαστούμε από τον κόσμο". Έδώ είναι και το πρόβλημα γιατί σήμερα ακριβώς έχουμε να "άσπασατούμε" από το κλίμα συναίνεσης και, χωρίς να απομονωθούμε, να δημιουργούμε συνθήκες που να επιτρέπουν αυτή την "άσπασση" και σε κομμάτια του κινήματος. Και την απομόνωση που φοβάται το ΚΚΕ-λ δεν την φοβόμαστε παρά με το πολιτικό περιεχόμενο που διαλέγεις για τις πρωτοβουλίες σου. Έτσι σήμερα μια άφρητη προπαγάνδα για την Πρεσβεία δεν λέει τίποτα σε κανένα, ενώ μια πρωτοβουλία για τα ΜΑΤ, την αστυνομία και τους κρατούμενους, στον μόνο που δημιουργεί πρόβλημα τα είναι ο Παπανδρέου. Παρόλα αυτά η μεγαλύτερη απομόνωση θα ήταν η προσχώρηση στο κλίμα συναίνεσης (για να μην απομονωθούμε, γιατί ούτως ή άλλως είναι τόσο κλίμα...

